

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 182

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

10 maja 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 182/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Sąd

2021/C 182/02	Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu	2
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 182/03	Sprawa C-344/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče – Słowenia) – D.J. / Radiotelevizija Slovenija [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru pozazakładowego – Specyficzna praca polegająca na konserwacji nadajników telewizyjnych znajdujących się z dala od obszarów zamieszkałych – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuły 5 i 6 – Zagrożenia psychospołeczne – Obowiązek zapobiegania]	3
---------------	--	---

2021/C 182/04	Sprawa C-365/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin – Niemcy) – FD / Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Płatności bezpośrednie – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 24 – Młody rolnik, który otrzymał pierwszy przydział uprawnień do płatności – Artykuł 30 ust. 6 – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 639/2014 – Artykuł 28 ust. 2 – Dodatkowe przyznanie uprawnień do płatności z rezerwy krajowej]	4
---------------	--	---

PL

2021/C 182/05	Sprawa C-388/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 marca 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – MK/ Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Opodatkowanie zysków kapitałowych z nieruchomości – Swobodny przepływ kapitału – Podstawa opodatkowania – Dyskryminacja – Wybór opodatkowania na takich samych zasadach jak opodatkowanie rezydentów – Zgodność z prawem Unii]	4
2021/C 182/06	Sprawa C-392/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – VG Bild-Kunst / Stiftung Preußischer Kulturbesitz [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 – Pojęcie „publicznego udostępniania” – Umieszczenie metodą framingu w witrynie internetowej osoby trzeciej utworu chronionego prawem autorskim – Utwór ogólnie dostępny za zezwoleniem podmiotu praw autorskich w witrynie internetowej licencjobiorcy – Postanowienie umowy o korzystanie wymagające od licencjobiorcy zastosowania skutecznych środków technologicznych przeciwko framingowi – Legalność – Prawa podstawowe – Artykuł 11 i art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	5
2021/C 182/07	Sprawa C-400/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna organizacja rynków produktów rolnych – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Artykuł 34 TFUE – Cena sprzedaży produktów rolno-spożywczych – Minimalne marże zysku, jakie mają być stosowane w handlu detalicznym tymi produktami]	6
2021/C 182/08	Sprawa C-440/19 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2021 r. – Pometon SpA / Komisja Europejska [Odwołanie – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek stalowych materiałów ściernych – Uczestnictwo w dwustronnych i wielostronnych kontaktach mających na celu koordynację cen na całym Europejskim Obszarze Gospodarczym – Postępowanie „hybrydowe”, które doprowadziło kolejno do wydania decyzji w sprawie ugody i decyzji kończącej postępowanie zwyczajne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 41 – Obowiązek bezstronności spoczywający na Komisji Europejskiej – Artykuł 48 – Domniemanie niewinności – Obowiązek uzasadnienia – Jednolite i ciągle naruszenie – Czas trwania naruszenia – Równość traktowania – Nieograniczone prawo orzekania]	6
2021/C 182/09	Sprawa C-459/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs / Wellcome Trust Ltd [Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112 WE – Artykuły 43 i 44 – Miejsce świadczenia usług na rzecz podatnika działającego w takim charakterze – Miejsce świadczenia usług zarządzania inwestycjami otrzymywanych przez organizację charytatywną w celu prowadzenia działalności zawodowej niemającej charakteru gospodarczego od usługodawców mających siedzibę poza Unią]	7
2021/C 182/10	Sprawa C-488/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec JR [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Zakres stosowania – Artykuł 8 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „podlegającego wykonaniu wyroku” – Przestępstwo będące podstawą wyroku skazującego wydanego przez sąd państwa trzeciego – Królestwo Norwegii – Wyrok uznany i wykonywany przez państwo wydające nakaz na mocy umowy dwustronnej – Artykuł 4 pkt 7 lit. b) – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Ekstraterytorialny charakter przestępstwa]	8
2021/C 182/11	Sprawa C-562/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska, Węgry [Odwołanie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pomoc państwa – Podatek od sprzedaży detalicznej w Polsce – Artykuł 108 ust. 2 TFUE – Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego – Elementy określenia systemu odniesienia – Progresywny charakter stawek – Istnienie selektywnej korzyści – Ciężar dowodu]	9

2021/C 182/12	Sprawa C-572/19 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2021 r. – European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) / Komisja Europejska [Odwołanie – Pomoc państwa – Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji – Zalecenie 2003/361/WE – Decyzja panelu zatwierdzającego Komisji Europejskiej dotycząca kwalifikacji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) – Decyzja 2012/838/UE, Euratom – Załącznik – Punkty 1.2.6 i 1.2.7 – Wniosek o przeprowadzenie kontroli – Rozporządzenie (WE) nr 58/2003 – Artykuł 22 – Niezłożenie skargi administracyjnej – Związek między wnioskiem o przeprowadzenie kontroli a skargą administracyjną – Odmowa przyznania statusu MŚP pomimo formalnego spełnienia kryteriów określonych w zaleceniu 2003/361 – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Utrudnienia, jakim zazwyczaj stawiają czoło MŚP – Brak]	9
2021/C 182/13	Sprawa C-578/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – X / Kuoni Travel Ltd [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 90/314/EWG – Artykuł 5 ust. 2 tiret trzecie – Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki – Umowa o imprezę turystyczną zawarta między jej organizatorem a konsumentem – Odpowiedzialność organizatora imprezy turystycznej za właściwe wykonanie zobowiązań umownych przez innych usługodawców – Szkoda wynikająca z działania pracownika usługodawcy – Wyłączenie odpowiedzialności – Zdarzenie niemożliwe do przewidzenia przez organizatora imprez turystycznych lub usługodawcę lub któremu nie mogli zapobiec – Pojęcie „usługodawcy”]	10
2021/C 182/14	Sprawa C-580/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt – Niemcy) – RJ / Stadt Offenbach am Main [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru pozazakładowego – Zawodowi strażacy – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuły 5 i 6 – Zagrożenia psychospołeczne – Obowiązek zapobiegania]	11
2021/C 182/15	Sprawa C-585/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – Academia de Studii Economice din București / Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman – Ministerul Educației Naționale [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Artykuł 3 – Minimalny okres odpoczynku dobowego – Pracownicy, którzy zawarli kilka umów o pracę z tym samym pracodawcą – Stosowanie w odniesieniu do pracownika]	11
2021/C 182/16	Sprawa C-596/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry, Rzeczpospolita Polska [Odwołanie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pomoc państwa – Węgierski podatek obrotowy od reklamy – Elementy określenia systemu odniesienia – Progresywny charakter stawek – Przejściowe uregulowanie możliwości częściowego odliczenia przeniesionych strat – Istnienie selektywnej korzyści – Ciężar dowodu]	12
2021/C 182/17	Sprawa C-652/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – KO / Consulmarketing SpA, w upadłości [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Obiektywne powody uzasadniające odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych na czas określony – Dyrektywa 98/59/WE – Zwolnienia grupowe – Uregulowania krajowe dotyczące ochrony, jaką należy przyznać pracownikowi będącemu ofiarą niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego – Stosowanie mniej korzystnego systemu ochrony do umów na czas określony zawartych przed datą jego wejścia w życie, przekształconych w umowy na czas nieokreślony po tej dacie]	13
2021/C 182/18	Sprawa C-708/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Von Aschenbach & Voss GmbH / Hauptzollamt Duisburg [Odesłanie prejudycjalne – Ostateczne cło antydumpingowe – Folia aluminiowa pochodząca z Chin – Nieznacznie zmienione rodzaje folii aluminiowej – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/271 – Dopuszczalność – Niewniesienie skargi o stwierdzenie nieważności przez skarżącą w postępowaniu głównym – Legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności]	13

2021/C 182/19	Sprawa C-739/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – VK / An Bord Pleanála [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług przez adwokatów – Dyrektywa 77/249/EWG – Artykuł 5 – Spoczywający na wizytującym prawniku świadczącym usługę polegającą na reprezentowaniu klienta w krajowym postępowaniu sądowym obowiązek współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę – Granice]	14
2021/C 182/20	Sprawa C-802/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Firma Z / Finanzamt Y [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 ust. 1 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Zasady określone w wyroku z dnia 24 października 1996 r., Elida Gibbs (C-317/94, EU:C:1996:400) – Dostawy produktów leczniczych – Przyznanie rabatu – Hipotetyczny charakter pytania prejudycjalnego – Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]	15
2021/C 182/21	Sprawa C-812/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen – Szwecja) – Danske Bank A/S / Skatteverket [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 9 – Podatnik – Pojęcie – Artykuł 11 – Grupa VAT – Zakład główny i oddział spółki znajdujące się w dwóch różnych państwach członkowskich – Zakład główny wchodzący w skład grupy VAT, do której nie należy oddział – Zakład główny świadczący usługi na rzecz oddziału i przypisujący mu koszty tych usług]	15
2021/C 182/22	Sprawa C-895/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach – Polska) – A. / Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej [Odesłanie prejudycjalne – Podatki pośrednie – VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów – Odliczenie podatku naliczonego z tytułu takiego nabycia – Wymogi formalne – Wymogi materialne – Termin złożenia deklaracji podatkowej – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności]	16
2021/C 182/23	Sprawa C-900/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association One Voice, Ligue pour la protection des oiseaux / Ministre de la Transition écologique et solidaire [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuły 5 i 8 – Zakaz stosowania jakichkolwiek metod chwytania ptaków – Artykuł 9 ust. 1 – Zezwolenie w drodze odstępstwa na stosowanie metody chwytania ptaków mającej charakter tradycyjny – Przesłanki – Brak innego zadowalającego rozwiązania – Uzasadnienie braku „innego zadowalającego rozwiązania” samym zachowaniem tej tradycyjnej metody – Selektywność odłowów – Uregulowanie krajowe zezwalające na chwytanie ptaków z użyciem lepów]	17
2021/C 182/24	Sprawa C-941/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě – Republika Czeska) – Samohýl group a.s. / Generální ředitelství cel [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celná – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycje taryfowe 3004 i 3808 – Wykładnia – Rozporządzenie (WE) nr 455/2007 – Roztwór do nakrapiania dla kotów zwalczający pchły i kleszcze – Działanie terapeutyczne lub profilaktyczne]	17
2021/C 182/25	Sprawa C-949/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – M.A. / Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N. [Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka wizowa – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 21 ust. 2a – Karta praw podstawowych – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Odmowa wydania przez konsula wizy długoterminowej – Obowiązek zagwarantowania przez państwo członkowskie środka prawnego przed sądem od decyzji o odmowie wydania takiej wizy]	18

2021/C 182/26	Sprawa C-48/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – UAB „P” / Dyrektor Izby Skarbowej w B. [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Podatki nienależnie wykazane na fakturze – Dobra wiara wystawcy faktury – Ryzyko utraty wpływów podatkowych – Obowiązki ustanowienia przez państwa członkowskie możliwości korekty podatku nienależnie wykazanego na fakturze – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności]	19
2021/C 182/27	Sprawa C-96/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Ordine Nazionale dei Biologi, MX, NY, OZ / Presidenza del Consiglio dei Ministri [Odesłanie prejudycjalne – Zdrowie publiczne – Artykuł 168 TFUE – Dyrektywa 2002/98/WE – Normy jakości i bezpieczeństwa dla ludzkiej krwi i składników krwi – Cel polegający na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego – Artykuł 4 ust. 2 i art. 9 ust. 2 – Placówki służby krwi – Osoba odpowiedzialna – Minimalne warunki posiadanych kwalifikacji – Możliwość wprowadzenia przez państwo członkowskie bardziej rygorystycznego systemu – Zakres uznania przysługujący państwom członkowskim]	20
2021/C 182/28	Sprawa C-112/20: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Belgia) – M.A. / État belge [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 5 – Decyzja nakazująca powrót – Ojciec małoletniego dziecka, będącego obywatelem Unii Europejskiej – Uwzględnienie dobra dziecka przy wydawaniu decyzji nakazującej powrót]	20
2021/C 182/29	Sprawa C-648/20 PPU: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Westminster Magistrates’ Court – Zjednoczone Królestwo) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko PI [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia postępowania karnego na podstawie środka polegającego na pozbawieniu wolności wydanego przez ten sam organ – Brak kontroli sądowej przed przekazaniem osoby, której dotyczy wniosek – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	21
2021/C 182/30	Sprawa C-701/19 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. – Pilatus Bank plc / Europejski Bank Centralny [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Odwołanie oczywiście bezzasadne – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Środki zawieszające podjęte przez krajowy organ nadzoru – Wyznaczenie osoby do kontaktów – Warunkowa komunikacja z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) – Cofnięcie zezwolenia przed złożeniem skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Niedopuszczalność – Brak wyjaśnienia w sposób dostatecznie jasny i szczegółowy zarzutów podniesionych przed Sądem – Brak wykazania interesu prawnego – Błędna kwalifikacja aktu przygotowawczego – Zmiana uzasadnienia]	22
2021/C 182/31	Sprawa C-755/19: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Belgia) – T.H.C. / Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Odwołanie od decyzji odrzucającej jako niedopuszczalny kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Termin do wniesienia odwołania – Zatrzymanie]	22
2021/C 182/32	Sprawa C-321/20: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – CDT, SA / MIMR, HRMM [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Skutki w czasie wyroku – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Uprawnienia sądu krajowego orzekającego w przedmiocie warunku uznanego za „nieuczciwy” – Klauzula natychmiastowej wymagalności – Usunięcie części nieuczciwego warunku umowy – Zasada pewności prawa – Obowiązek wykładni zgodnej]	23

2021/C 182/33	Sprawa C-378/20: Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – Stadtapotheke E / Bezirkshauptmannschaft Linz-Land [Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do bezstronnego sądu – Wniosek o wydanie zezwolenia na prowadzenie nowej apteki publicznej – Obowiązek przedstawienia opinii izbie aptekarskiej – Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Prawo własności – Warunki założenia nowej apteki publicznej – Proporcjonalność – Brak wdrożenia prawa Unii – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oczywisty brak właściwości Trybunału]	24
2021/C 182/34	Sprawa C-639/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-796/16, CEDC International / EUIPO – Underberg, wniesione w dniu 26 listopada 2020 r. przez CEDC International sp. z o.o.	24
2021/C 182/35	Sprawa C-697/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – W.G. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w L.	25
2021/C 182/36	Sprawa C-698/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r.– Gmina Wieliszew przeciwko Syndykowi masy upadłości Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa w Wołominie w upadłości likwidacyjnej . . .	25
2021/C 182/37	Sprawa C-715/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie (Polska) w dniu 18 grudnia 2020 r. – KL przeciwko X sp. z o.o.	26
2021/C 182/38	Sprawa C-722/20 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 października 2020 r. w sprawie T-805/19, Ultrasun AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 31 grudnia 2020 r. przez Ultrasun AG	27
2021/C 182/39	Sprawa C-28/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Łodzi (Polska) w dniu 15 stycznia 2021 r. – TM przeciwko EJ	27
2021/C 182/40	Sprawa C-44/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Phoenix Contact GmbH & Co. KG / HARTING Deutschland GmbH & Co. KG i Harting Electric GmbH & Co. KG	27
2021/C 182/41	Sprawa C-64/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 2 lutego 2021 r. – Rigall Arteria Management Sp. z o.o. sp. k. przeciwko Bankowi Handlowemu w Warszawie S.A.	28
2021/C 182/42	Sprawa C-76/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 8 lutego 2021 r. – Wacker Chemie AG / Republika Federalna Niemiec reprezentowana przez Umweltbundesamt	28
2021/C 182/43	Sprawa C-77/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 8 lutego 2021 r. – Digi Távközlési és Szolgáltató Kft. / Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság	30
2021/C 182/44	Sprawa C-83/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 lutego 2021 r. – Airbnb Ireland UC, Airbnb Payments UK Ltd / Agenzia delle Entrate	30
2021/C 182/45	Sprawa C-98/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 lutego 2021 r. – Finanzamt R / W-GmbH	32
2021/C 182/46	Sprawa C-99/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 1 grudnia 2020 r. w sprawie T-486/18, Danske Slagtermestre / Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 lutego 2021 r. przez Danske Slagtermestre	32

2021/C 182/47	Sprawa C-106/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 22 lutego 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / BC	33
2021/C 182/48	Sprawa C-107/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 22 lutego 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / ZR	34
2021/C 182/49	Sprawa C-110/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-660/19, Universität Bremen / Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych, wniesione w dniu 23 lutego 2021 r. przez Universität Bremen	34
2021/C 182/50	Sprawa C-116/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-243/18, VW / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską	35
2021/C 182/51	Sprawa C-117/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-315/19, BT / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską	36
2021/C 182/52	Sprawa C-118/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-442/17 RENV, RN / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską	37
2021/C 182/53	Sprawa C-120/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 26 lutego 2021 r. – LB / TO	39
2021/C 182/54	Sprawa C-122/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiosis administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 lutego 2021 – Get Fresh Cosmetics Limited / Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba	39
2021/C 182/55	Sprawa C-123/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-541/18, Changmao Biochemical Engineering / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd,	40
2021/C 182/56	Sprawa C-128/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiosis administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 lutego 2021 r. – Lietuvos notarų rūmai, M.S., S.Š., D.V., V.P., J.P., D.L.-B., D.P., R.O.I. / Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba	41
2021/C 182/57	Sprawa C-130/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2020 r. w sprawie T-350/20, Wagenknecht / Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2021 r. przez Lukáša Wagenknechta	42
2021/C 182/58	Sprawa C-131/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 2 marca 2021 r. – Postępowanie karne przeciwko KI	44
2021/C 182/59	Sprawa C-135/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 4 marca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / GD i WT	44
2021/C 182/60	Sprawa C-138/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-315/19, BT / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej	45
2021/C 182/61	Sprawa C-139/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-243/18, VW / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej	46

2021/C 182/62	Sprawa C-147/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 8 marca 2021 r. – Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIEHF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puresentiel France / Ministre de la Transition écologique, Premier ministre	47
2021/C 182/63	Sprawa C-149/21 P: Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2021 r. przez Fakro sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-515/18, Fakro / Komisja	48
2021/C 182/64	Sprawa C-506/19 P: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 lutego 2021 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), Khazar Sea Shipping Lines Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Irinvestship Ltd, IRISL Europe GmbH / Rada Unii Europejskiej	49
2021/C 182/65	Sprawa C-737/19: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Montreuil – Francja) – Bank of China Limited / Ministre de l'Action et des Comptes publics	49
2021/C 182/66	Sprawa C-558/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – PR, BV / Germanwings GmbH	49
2021/C 182/67	Sprawa C-8/21: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – Germanwings GmbH / KV	50

Sąd

2021/C 182/68	Sprawa T-719/17: Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – FMC / Komisja [Środki ochrony roślin – Substancja czynna flupyrsulfuron metylowy – Nieodnowienie włączenia do załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 – Procedura oceny – Propozycja sklasyfikowania substancji czynnej – Zasada ostrożności – Prawo do obrony – Pewność prawa – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Zasada niedyskryminacji – Zasada dobrej administracji – Uzasadnione oczekiwania]	51
2021/C 182/69	Sprawa T-585/19: Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – EJ / EBI [Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Koszty przejazdu – Podwójny dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu – Dziecko dotknięte poważną chorobą – Ograniczenie możliwości wstecznego skorzystania z pokrycia tych kosztów i z tego podwójnego dodatku – Rozsądny termin – Obowiązek dbałości – Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie]	51
2021/C 182/70	Sprawa T-739/19: Postanowienie Sądu z dnia 10 marca 2021 r. – Productos Jamaica / EUIPO – Alada 1850 (flordejamaica) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Umorzenie postępowania]	52
2021/C 182/71	Sprawa T-50/20: Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2021 r. – PNB Banka / EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Postępowanie upadłościowe – Odmowa uwzględnienia przez EBC wniosku zarządu instytucji kredytowej o wydanie zarządcy sądowemu tej instytucji polecenia udzielenia umocowanemu przez ten zarząd adwokatowi dostępu do pomieszczeń, informacji, personelu oraz zasobów owej instytucji – Właściwość organu wydającego akt – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	53
2021/C 182/72	Sprawa T-160/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – 3M Belgium / ECHA [Skarga o stwierdzenie nieważności – REACH – Zidentyfikowanie kwasu perfluorobutanosulfonowego (PFBS) i jego soli jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy – Umieszczenie na liście substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Termin do wniesienia skargi – Artykuł 59 ust. 10 rozporządzenia nr 1907/2006 – Artykuł 59 regulaminu postępowania – Niedopuszczalność]	53

2021/C 182/73	Sprawa T-426/20: Postanowienie Sądu z dnia 11 marca 2021 r. – Techniplan/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – FED – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]	54
2021/C 182/74	Sprawa T-742/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 19 marca 2021 r. – Indofil Industries (Netherlands)/Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/2087 – Nieodnawianie zatwierdzenia substancji czynnej mankozeb – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]	55
2021/C 182/75	Sprawa T-45/21 R: Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 12 marca 2021 r. – Ciano Trading & Services CT & S i in. / Komisja [Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność – Brak pilnego charakteru]	55
2021/C 182/76	Sprawa T-713/20: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2020 r. – OQ / Komisja	56
2021/C 182/77	Sprawa T-100/21: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Sánchez-Gavito León / Rada i Komisja	57
2021/C 182/78	Sprawa T-102/21: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2021 r. – Bastion Holding i in. / Komisja	58
2021/C 182/79	Sprawa T-129/21: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2021 r. – Colombani / ESDZ	59
2021/C 182/80	Sprawa T-133/21: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2021 r. – QK / EBC	59
2021/C 182/81	Sprawa T-140/21: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Apologistics / EUIPO – Kerckhoff (apo-discounter.de)	60
2021/C 182/82	Sprawa T-141/21: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Shakutin / Rada	61
2021/C 182/83	Sprawa T-146/21: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2021 r. – Vetpharma Animal Health / EUIPO – Deltavit (DELTATIC)	61
2021/C 182/84	Sprawa T-149/21: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2021 r. – UGA Nutraceuticals / EUIPO – Vitae Health Innovation (VITADHA)	62
2021/C 182/85	Sprawa T-150/21: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2021 r. – Hangzhou Dingsheng Industrial Group i in. / Komisja	63
2021/C 182/86	Sprawa T-152/21: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2021 r. – Union Syndicale Solidaires des SDIS de France et DOM/TOM / Komisja	63
2021/C 182/87	Sprawa T-155/21: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Völkl / EUIPO – Marker Dalbello Völkl (International) (Völkl)	64
2021/C 182/88	Sprawa T-156/21: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Völkl / EUIPO – Marker Dalbello Völkl (International) (Marker Völkl)	65
2021/C 182/89	Sprawa T-159/21: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2021 r. – Bustos/EUIPO – Bicicletas Monty (motwi)	66
2021/C 182/90	Sprawa T-405/14: Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2021 r. – Yavorskaya / Rada i in.	66
2021/C 182/91	Sprawa T-162/20: Postanowienie Sądu z dnia 11 marca 2021 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Niderlandy) / EFSA	67

Sprostowania

2021/C 182/92	Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-87/21 (Dz.U. C 110 z 29.3.2021)	68
---------------	--	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 182/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 163 z 3.5.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 148 z 26.4.2021

Dz.U. C 138 z 19.4.2021

Dz.U. C 128 z 12.4.2021

Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Dz.U. C 98 z 22.3.2021

Dz.U. C 88 z 15.3.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

<http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu

(2021/C 182/02)

David Petrлік, powołany na stanowisko sędziego Sądu decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 19 lutego 2021 r.⁽¹⁾, na kadencję trwającą od 25 lutego 2021 r. do 31 sierpnia 2025 r., złożył ślubowanie przed Trybunałem w dniu 1 marca 2021 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 24.2.2021, s. 5.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče – Słowenia) – D.J. / Radiotelevizija Slovenija

(Sprawa C-344/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru pozazakładowego – Specyficzna praca polegająca na konserwacji nadajników telewizyjnych znajdujących się z dala od obszarów zamieszkałych – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuły 5 i 6 – Zagrożenia psychospołeczne – Obowiązek zapobiegania]

(2021/C 182/03)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: D.J.

Druga strona postępowania: Radiotelevizija Slovenija

Sentencja

Wykładni art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że okres dyżuru pozazakładowego, podczas którego pracownik powinien być jedynie osiągalny telefonicznie i w razie potrzeby móc dotrzeć do swojego miejsca pracy w ciągu jednej godziny, jednocześnie mogąc przebywać w mieszkaniu służbowym udostępnionym mu przez pracodawcę w tym miejscu pracy, bez konieczności pozostawiania w nim, stanowi w całości czas pracy w rozumieniu tego przepisu jedynie wówczas, gdy z całościowej oceny wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności skutków takiego terminu wyznaczonego na dotarcie do pracy oraz, w odpowiednim wypadku, średniej częstotliwości interwencji w tym okresie, wynika, że nałożone na pracownika w omawianym okresie ograniczenia mają taki charakter, że obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas tego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy, oraz do poświęcenia się wówczas własnym sprawom. Ograniczone możliwości spędzania czasu wolnego w bezpośrednim sąsiedztwie danego miejsca nie mają znaczenia dla takiej oceny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin – Niemcy) – FD / Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg

(Sprawa C-365/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Płatności bezpośrednie – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 24 – Młody rolnik, który otrzymał pierwszy przydział uprawnień do płatności – Artykuł 30 ust. 6 – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 639/2014 – Artykuł 28 ust. 2 – Dodatkowe przyznanie uprawnień do płatności z rezerwy krajowej]

(2021/C 182/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FD

Druga strona postępowania: Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg

Sentencja

Wykładni art. 30 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 w związku z art. 28 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia nr 1307/2013 oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że młody rolnik w rozumieniu art. 30 ust. 11 lit. a) rozporządzenia nr 1307/2013 w związku z art. 50 ust. 2 tego rozporządzenia, który uzyskał już na mocy art. 24 tego rozporządzenia pierwszy przydział uprawnień do płatności do wysokości wynikającej z kwalifikujących się hektarów, które zgłosił w czasie składania wniosku, jest następnie uprawniony do otrzymania dodatkowego przydziału uprawnień do płatności z krajowej rezerwy krajowej odpowiadającego dodatkowej liczbie kwalifikujących się hektarów znajdujących się w jego posiadaniu, w odniesieniu do których nie ma żadnych uprawnień do płatności. Prawo to jest uzależnione od istnienia wystarczających funduszy z rezerwy krajowej lub regionalnej. W innym wypadku przydział powinien być dokonany przy zapewnieniu równego traktowania rolników kwalifikujących się do uprawnień na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia nr 1307/2013 oraz uniknięcia zakłócenia rynku i konkurencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 marca 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – MK / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-388/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Opodatkowanie zysków kapitałowych z nieruchomości – Swobodny przepływ kapitału – Podstawa opodatkowania – Dyskryminacja – Wybór opodatkowania na takich samych zasadach jak opodatkowanie rezydentów – Zgodność z prawem Unii]

(2021/C 182/05)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MK

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 63 TFUE w związku z art. 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które w celu umożliwienia tego, aby zyski kapitałowe pochodzące ze zbycia położonych w tym państwie członkowskim nieruchomości przez podatnika będącego rezydentem innego państwa członkowskiego nie podlegały obciążeniu podatkowemu większemu niż to, które znalazłoby zastosowanie, w odniesieniu do tego samego rodzaju transakcji, do zysków kapitałowych osiągniętych przez rezydenta tego pierwszego państwa członkowskiego, uzależnia mający zastosowanie system opodatkowania od wyboru owego podatnika.

(¹) Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – VG Bild-Kunst / Stiftung Preußischer Kulturbesitz

(Sprawa C-392/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 – Pojęcie „publicznego udostępniania” – Umieszczenie metodą framingu w witrynie internetowej osoby trzeciej utworu chronionego prawem autorskim – Utwór ogólnie dostępny za zezwoleniem podmiotu praw autorskich w witrynie internetowej licencjobiorcy – Postanowienie umowy o korzystanie wymagające od licencjobiorcy zastosowania skutecznych środków technologicznych przeciwko framingowi – Legalność – Prawa podstawowe – Artykuł 11 i art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 182/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VG Bild-Kunst

Druga strona postępowania: Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że fakt umieszczenia na stronie internetowej osoby trzeciej, z wykorzystaniem techniki framingu, utworów chronionych prawem autorskim podanych do publicznej wiadomości w sposób ogólnie dostępny za zezwoleniem podmiotu praw autorskich w innej witrynie internetowej, gdy umieszczenie to następuje z obejściem środków zabezpieczających przed framingiem zastosowanych lub zleconych przez ten podmiot praw autorskich, stanowi publiczne udostępnienie w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry**(Sprawa C-400/19) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna organizacja rynków produktów rolnych – Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 – Artykuł 34 TFUE – Cena sprzedaży produktów rolno-spożywczych – Minimalne marże zysku, jakie mają być stosowane w handlu detalicznym tymi produktami]**

(2021/C 182/07)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos, X. Lewis i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: początkowo M.Z. Fehér, G. Koós i Zs. Wagner, a następnie M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Przyjmując art. 3 ust. 2 lit. u) mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló, 2009. évi XCV. törvény (ustawy nr XCV z 2009 r. zakazującej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych wobec dostawców produktów rolnych i spożywczych) i ograniczając tym samym zasady ustalania cen sprzedaży produktów rolnych i spożywczych, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007.
- 2) Węgry pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 29.7.2019.**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2021 r. – Pometon SpA / Komisja Europejska****(Sprawa C-440/19 P) ⁽¹⁾****[Odwolanie – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek stalowych materiałów ściernych – Uczestnictwo w dwustronnych i wielostronnych kontaktach mających na celu koordynację cen na całym Europejskim Obszarze Gospodarczym – Postępowanie „hybrydowe”, które doprowadziło kolejno do wydania decyzji w sprawie ugody i decyzji kończącej postępowanie zwyczajne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 41 – Obowiązek bezstronności spoczywający na Komisji Europejskiej – Artykuł 48 – Domniemanie niewinności – Obowiązek uzasadnienia – Jednolite i ciągle naruszenie – Czas trwania naruszenia – Równość traktowania – Nieograniczone prawo orzekania]**

(2021/C 182/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pometon SpA (przedstawiciele: E. Fabrizio, V. Veneziano i A. Molinaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Rossi i T. Vecchi, następnie P. Rossi i C. Sjödin, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Punkty 2 i 4 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 marca 2019 r., Pometon/Komisja (T-433/16, EU:T:2019:201), zostają uchylone.

- 2) Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 3) Kwotę grzywny nałożonej na Pometon SpA w art. 2 decyzji Komisji C(2016) 3121 final z dnia 25 maja 2016 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39792 – Stalowe materiały ściernie) ustala się na 2 633 895 EUR.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty związane zarówno z niniejszym postępowaniem, jak i z postępowaniem pierwszej instancji.

(¹) Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs / Wellcome Trust Ltd

(Sprawa C-459/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112 WE – Artykuły 43 i 44 – Miejsce świadczenia usług na rzecz podatnika działającego w takim charakterze – Miejsce świadczenia usług zarządzania inwestycjami otrzymywanych przez organizację charytatywną w celu prowadzenia działalności zawodowej niemającej charakteru gospodarczego od usługodawców mających siedzibę poza Unią]

(2021/C 182/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Druga strona postępowania: Wellcome Trust Ltd

Sentencja

Artykuł 44 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdy podatnik prowadzący działalność niemającą charakteru gospodarczego nabywa w celach zawodowych usługi na potrzeby tej niegospodarczej działalności, usługi te należy uznać za świadczone na rzecz tego podatnika „działającego w takim charakterze” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec JR

(Sprawa C-488/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Zakres stosowania – Artykuł 8 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „podlegającego wykonaniu wyroku” – Przestępstwo będące podstawą wyroku skazującego wydanego przez sąd państwa trzeciego – Królestwo Norwegii – Wyrok uznany i wykonywany przez państwo wydające nakaz na mocy umowy dwustronnej – Artykuł 4 pkt 7 lit. b) – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Ekstraterytorialny charakter przestępstwa]

(2021/C 182/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

JR

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że europejski nakaz aresztowania może zostać wydany na podstawie orzeczenia sądowego wydającego nakaz państwa członkowskiego nakazującego wykonanie w tym państwie członkowskim kary orzeczonej przez sąd państwa trzeciego, jeżeli na podstawie dwustronnej umowy między tymi państwami dany wyrok został uznany orzeczeniem sądu państwa członkowskiego. Jednakże wydanie europejskiego nakazu aresztowania jest uzależnione od spełnienia przesłanki, po pierwsze, aby osoba, której dotyczy wniosek, została skazana na karę pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej czterech miesięcy, a po drugie, aby postępowanie, które doprowadziło do wydania w państwie trzecim wyroku uznanego następnie w wydającym nakaz państwie członkowskim, było zgodne z prawami podstawowymi, a w szczególności z obowiązkami wynikającymi z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 4 pkt 7 lit. b) decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku europejskiego nakazu aresztowania wydanego na podstawie orzeczenia sądowego wydającego nakaz państwa członkowskiego, pozwalającego na wykonanie w tym państwie członkowskim kary orzeczonej przez sąd państwa trzeciego, w sytuacji gdy dane przestępstwo zostało popełnione na terytorium tego ostatniego państwa, kwestię, czy przestępstwo to zostało popełnione „poza terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego”, należy rozstrzygnąć z uwzględnieniem jurysdykcji karnej tego państwa trzeciego, w niniejszym przypadku Królestwa Norwegii, która umożliwiła ściganie tego przestępstwa, a nie jurysdykcji wydającego nakaz państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 7.10.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska, Węgry

(Sprawa C-562/19 P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pomoc państwa – Podatek od sprzedaży detalicznej w Polsce – Artykuł 108 ust. 2 TFUE – Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego – Elementy określenia systemu odniesienia – Progresywny charakter stawek – Istnienie selektywnej korzyści – Ciężar dowodu]

(2021/C 182/11)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann, P.-J. Loewenthal i V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Rzotkiewicz i M. Szydło, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2021 r. – European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) / Komisja Europejska

(Sprawa C-572/19 P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie – Pomoc państwa – Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji – Zalecenie 2003/361/WE – Decyzja panelu zatwierdzającego Komisji Europejskiej dotycząca kwalifikacji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) – Decyzja 2012/838/UE, Euratom – Załącznik – Punkty 1.2.6 i 1.2.7 – Wniosek o przeprowadzenie kontroli – Rozporządzenie (WE) nr 58/2003 – Artykuł 22 – Niezłożenie skargi administracyjnej – Związek między wnioskiem o przeprowadzenie kontroli a skargą administracyjną – Odmowa przyznania statusu MŚP pomimo formalnego spełnienia kryteriów określonych w zaleceniu 2003/361 – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Utrudnienia, jakim zazwyczaj stawiają czoło MŚP – Brak]

(2021/C 182/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) (przedstawiciele: adwokaci M. Wellinger i K. T'Syen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i A. Kyratsou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania wnoszącej odwołanie: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, O. Serdula i J. Očková, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) pokrywa, poza własnymi kosztami, także koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 312 z 16.9.2019.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) –
X / Kuoni Travel Ltd**

(Sprawa C-578/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 90/314/EWG – Artykuł 5 ust. 2 tiret trzecie – Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki – Umowa o imprezę turystyczną zawarta między jej organizatorem a konsumentem – Odpowiedzialność organizatora imprezy turystycznej za właściwe wykonanie zobowiązań umownych przez innych usługodawców – Szkoda wynikająca z działania pracownika usługodawcy – Wyłączenie odpowiedzialności – Zdarzenie niemożliwe do przewidzenia przez organizatora imprez turystycznych lub usługodawcę lub któremu nie mogli zapobiec – Pojęcie „usługodawcy”]

(2021/C 182/13)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: X

Strona przeciwna: Kuoni Travel Ltd

Przy udziale: ABTA Ltd

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 tiret trzecie dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, w zakresie, w jakim przewidziano w nim przesłankę zwolnienia organizatora imprezy turystycznej z odpowiedzialności za właściwe wykonanie zobowiązań wynikających z umowy o taką imprezę turystyczną zawartej między tym organizatorem a konsumentem i regulowanej w tej dyrektywie, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania tych zobowiązań wynikającego z działań pracownika usługodawcy wykonującego tę umowę:

— owego pracownika nie można uznać za usługodawcę dla celów stosowania tego przepisu; oraz

— organizator nie może zwolnić się z odpowiedzialności wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy na podstawie wspomnianego przepisu.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt – Niemcy) – RJ/ Stadt Offenbach am Main

(Sprawa C-580/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Okres dyżuru pozazakładowego – Zawodowi strażacy – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuły 5 i 6 – Zagrożenia psychospołeczne – Obowiązek zapobiegania]

(2021/C 182/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RJ

Strona pozwana: Stadt Offenbach am Main

Sentencja

Wykładni art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że okres dyżuru pozazakładowego, podczas którego pracownik musi móc w ciągu 20 minut dotrzeć w umundurowaniu do granic swojego miasta zatrudnienia udostępnionym mu przez pracodawcę uprzywilejowanym pojazdem służbowym, który korzysta z uprawnień stanowiących odstępstwo od przepisów kodeksu ruchu drogowego i z praw pierwszeństwa przejazdu, stanowi w całości „czas pracy” w rozumieniu tego przepisu jedynie wówczas, gdy z całościowej oceny wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności skutków takiego terminu wyznaczonego na dotarcie do pracy oraz, w odpowiednim wypadku, średniej częstotliwości interwencji w tym okresie, wynika, że nałożone na pracownika w omawianym okresie ograniczenia mają taki charakter, że obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas tego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy, oraz do poświęcenia się wówczas własnym sprawom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – Academia de Studii Economice din București/ Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman – Ministerul Educației Naționale

(Sprawa C-585/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 2 – Pojęcie „czasu pracy” – Artykuł 3 – Minimalny okres odpoczynku dobowego – Pracownicy, którzy zawarli kilka umów o pracę z tym samym pracodawcą – Stosowanie w odniesieniu do pracownika]

(2021/C 182/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Academia de Studii Economice din București

Druga strona postępowania: Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman – Ministerul Educației Naționale

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 i art. 3 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy pracownik zawarł kilka umów o pracę z tym samym pracodawcą, minimalny okres odpoczynku dobowego, przewidziany w tym art. 3, stosuje się do tych umów rozpatrywanych łącznie, a nie do każdej ze wspomnianych umów rozpatrywanej odrębnie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Węgry,
Rzeczpospolita Polska**

(Sprawa C-596/19 P) ⁽¹⁾

**[Odwołanie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pomoc państwa – Węgierski podatek obrotowy od reklamy –
Elementy określenia systemu odniesienia – Progresywny charakter stawek – Przejściowe uregulowanie
możliwości częściowego odliczenia przeniesionych strat – Istnienie selektywnej korzyści – Ciężar dowodu]**

(2021/C 182/16)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, P.-J. Loewenthal i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Rzeczpospolitą Polską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – KO / Consulmarketing SpA, w upadłości

(Sprawa C-652/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Obiektywne powody uzasadniające odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych na czas określony – Dyrektywa 98/59/WE – Zwolnienia grupowe – Uregulowania krajowe dotyczące ochrony, jaką należy przyznać pracownikowi będącemu ofiarą niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego – Stosowanie mniej korzystnego systemu ochrony do umów na czas określony zawartych przed datą jego wejścia w życie, przekształconych w umowy na czas nieokreślony po tej dacie]

(2021/C 182/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KO

Strona pozwana: Consulmarketing SpA, w upadłości

Przy udziale: Filcams CGIL, Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL)

Sentencja

- 1) Uregulowanie krajowe, które przewiduje stosowanie w ramach jednej i tej samej procedury zwolnienia grupowego dwóch różnych systemów ochrony pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony w przypadku zwolnienia grupowego dokonanego z naruszeniem kryteriów mających na celu określenie pracowników objętych tą procedurą, nie mieści się w zakresie stosowania dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, a zatem nie można go oceniać w świetle praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności w jej art. 20 i 30.
- 2) Wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu rozszerzającemu nowy system ochrony pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony w przypadku niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego na pracowników, których umowa na czas określony zawarta przed wejściem w życie tego uregulowania została przekształcona w umowę na czas nieokreślony po tej dacie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Von Aschenbach & Voss GmbH / Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-708/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ostateczne cło antydumpingowe – Folia aluminiowa pochodząca z Chin – Nieznaczenie zmienione rodzaje folii aluminiowej – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/271 – Dopuszczalność – Niewniesienie skargi o stwierdzenie nieważności przez skarżącą w postępowaniu głównym – Legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności]

(2021/C 182/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Von Aschenbach & Voss GmbH

Strona przeciwna: Hauptzollamt Duisburg

Sentencja

Złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (sąd ds. finansowych w Düsseldorfie, Niemcy) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2019 r. wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – VK / An Bord Pleanála

(Sprawa C-739/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług przez adwokatów – Dyrektywa 77/249/EWG – Artykuł 5 – Spoczywający na wizytującym prawniku świadczącym usługę polegającą na reprezentowaniu klienta w krajowym postępowaniu sądowym obowiązek współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę – Granice]

(2021/C 182/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VK

Strona przeciwna: An Bord Pleanála

przy udziale: The General Council of the Bar of Ireland, The Law Society of Ireland and the Attorney General

Sentencja

Artykuł 5 dyrektywy Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że:

- z punktu widzenia celu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości nie stoi on jako taki na przeszkodzie temu, by wizytujący prawnik świadczący usługę polegającą na reprezentowaniu swojego klienta podlegał obowiązkowi współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę, który w razie potrzeby będzie odpowiadać przed tą instytucją, w ramach systemu nakładającego na prawników obowiązki z zakresu etyki zawodowej oraz obowiązki proceduralne sprowadzające się do wymogu przedstawienia sądowi rozpatrującemu sprawę wszystkich materiałów prawnych, legislacyjnych lub orzeczniczych mogących mieć wpływ na prawidłowy przebieg postępowania, z którego to obowiązku zwolniona jest jednostka, która zdecydowała się samodzielnie bronić swoich interesów;
- z punktu widzenia celu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości obowiązek współpracy świadczącego usługę prawnika wizytującego z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpatrującym sprawę w ramach systemu, w którym prawnicy ci mają możliwość zdefiniowania ról każdego z nich, przy czym rola drugiego z nich polega zwykle na wspieraniu świadczącego usługę prawnika wizytującego w celu umożliwienia mu zapewnienia dobrej reprezentacji klienta i właściwego wykonania obowiązków ciążących na nim wobec rzeczonego sądu, nie jest nieproporcjonalny;

- ogólny obowiązek współpracy z prawnikiem uprawnionym do występowania przed sądem rozpoznającym sprawę, niepozwalać na wzięcie pod uwagę doświadczenia posiadanego przez świadczącego usługę prawnika wizytującego, wykraczałby poza to, co konieczne do realizacji celu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Firma Z / Finanzamt Y

(Sprawa C-802/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 ust. 1 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Zasady określone w wyroku z dnia 24 października 1996 r., Elida Gibbs (C-317/94, EU:C:1996:400) – Dostawy produktów leczniczych – Przyznanie rabatu – Hipotetyczny charakter pytania prejudycjalnego – Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2021/C 182/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Z

Strona przeciwna: Finanzamt Y

Sentencja

Artykuł 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że apteka mająca siedzibę w jednym z państw członkowskich nie może obniżyć podstawy opodatkowania, w przypadku gdy dokonuje ona dostaw produktów leczniczych – jako dostaw wewnątrzwspólnotowych zwolnionych z podatku od wartości dodanej w tym państwie członkowskim – na rzecz kasy obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego znajdującej się w innym państwie członkowskim oraz przyznaje osobom objętym owym ubezpieczeniem rabat.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen – Szwecja) – Danske Bank A/S / Skatteverket

(Sprawa C-812/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 9 – Podatnik – Pojęcie – Artykuł 11 – Grupa VAT – Zakład główny i oddział spółki znajdujące się w dwóch różnych państwach członkowskich – Zakład główny wchodzący w skład grupy VAT, do której nie należy oddział – Zakład główny świadczący usługi na rzecz oddziału i przypisujący mu koszty tych usług]

(2021/C 182/21)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Danske Bank A/S, Danmark, Sverige Filial

Strona przeciwna: Skatteverket

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 i art. 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że do celów podatku od wartości dodanej (VAT) zakład główny spółki znajdujący się w danym państwie członkowskim, który należy do utworzonej na podstawie owego art. 11 grupy VAT, oraz oddział tej spółki, który ma siedzibę w innym państwie członkowskim, należy uznać za odrębnych podatników, gdy ów zakład główny świadczy na rzecz wspomnianego oddziału usługi, których koszty przypisuje temu oddziałowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.20.

**Wyrok Trybunału (dziewięta izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach – Polska) – A. /
Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej**

(Sprawa C-895/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki pośrednie – VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów – Odliczenie podatku naliczonego z tytułu takiego nabycia – Wymogi formalne – Wymogi materialne – Termin złożenia deklaracji podatkowej – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności]

(2021/C 182/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.

Druga strona postępowania: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

przy udziale: Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

Sentencja

Artykuły 167 i 178 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi wykonanie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) związanego z nabyciem wewnątrzwspólnotowym w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym VAT jest należny, jest uzależnione od wykazania należnego VAT w deklaracji podatkowej, złożonej w terminie trzech miesięcy od upływu miesiąca, w którym w odniesieniu do nabytych towarów powstał obowiązek podatkowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association One Voice, Ligue pour la protection des oiseaux / Ministre de la Transition écologique et solidaire

(Sprawa C-900/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuły 5 i 8 – Zakaz stosowania jakichkolwiek metod chwytania ptaków – Artykuł 9 ust. 1 – Zezwolenie w drodze odstępstwa na stosowanie metody chwytania ptaków mającej charakter tradycyjny – Przesłanki – Brak innego zadowalającego rozwiązania – Uzasadnienie braku „innego zadowalającego rozwiązania” samym zachowaniem tej tradycyjnej metody – Selektowność odłowów – Uregulowanie krajowe zezwalające na chwytanie ptaków z użyciem lepów]

(2021/C 182/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association One Voice, Ligue pour la protection des oiseaux

Strona pozwana: Ministre de la Transition écologique et solidaire

przy udziale: Fédération nationale des Chasseurs

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa należy interpretować w ten sposób, że tradycyjny charakter metody chwytania ptactwa nie jest sam w sobie wystarczający do wykazania, że nie można zastąpić tej metody innym zadowalającym rozwiązaniem w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2009/147 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zezwala, w drodze odstępstwa od art. 8 tej dyrektywy, na metodę chwytania pociągającą za sobą przyłów, gdy przyłów ten, nawet w niewielkich ilościach i w ograniczonym czasie, może spowodować u gatunków niepożądanych, które zostały schwytane, uszkodzenia inne niż znikome.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě – Republika Czeska) – Samohýl group a.s. / Generální ředitelství cel

(Sprawa C-941/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycje taryfowe 3004 i 3808 – Wykładnia – Rozporządzenie (WE) nr 455/2007 – Roztwór do nakrapiania dla kotów zwalczający pchły i kleszcze – Działanie terapeutyczne lub profilaktyczne]

(2021/C 182/24)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Ostravě

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Samohýl group a.s.

Strona przeciwna: Generální ředitelství cel

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia 16 października 2014 r., należy interpretować w taki sposób, iż produkt w postaci roztworu przeznaczonego dla kotów, który aplikuje się poprzez nakrapianie na skórę („spot on”) za pomocą pipet (0,5 ml), a który zawiera substancję czynną o nazwie fipronil (50 mg w jednej pipecie) oraz substancje pomocnicze takie jak butylohydroksyanizol E320, butylohydroksytoluen E321, alkohol benzyłowy i dietylenoglikolowy eter monoetylu, jest – z zastrzeżeniem dokonania przez sąd odsyłający oceny wszystkich znanych mu okoliczności faktycznych – objęty pozycją taryfową 3808 tej nomenklatury jako „środek owadobójczy”.

(¹) Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – M.A. / Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

(Sprawa C-949/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka wizowa – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 21 ust. 2a – Karta praw podstawowych – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Odmowa wydania przez konsula wizy długoterminowej – Obowiązek zagwarantowania przez państwo członkowskie środka prawnego przed sądem od decyzji o odmowie wydania takiej wizy]

(2021/C 182/25)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.A.

Druga strona postępowania: Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

Sentencja

1) Artykuł 21 ust. 2a Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do obywatela państwa trzeciego, któremu odmówiono wydania wizy długoterminowej.

- 2) Prawo Unii, w szczególności art. 34 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nakłada ono na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia procedury odwoławczej od decyzji o odmowie wydania wizy w celu odbycia studiów, w rozumieniu tej dyrektywy, której szczegółowe zasady należą do porządku prawnego każdego państwa członkowskiego, przy poszanowaniu zasad równowagi i skuteczności, przy czym procedura ta musi gwarantować na pewnym etapie środek prawny przed sądem. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy wniosek o wydanie wizy długoterminowej w celu odbycia studiów rozpatrywany w postępowaniu głównym jest objęty zakresem stosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – UAB „P” / Dyrektor Izby Skarbowej w B.

(Sprawa C-48/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Podatki nienależnie wykazane na fakturze – Dobra wiara wystawcy faktury – Ryzyko utraty wpływów podatkowych – Obowiązki ustanowienia przez państwa członkowskie możliwości korekty podatku nienależnie wykazanego na fakturze – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności]

(2021/C 182/26)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „P”

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Skarbowej w B.

Sentencja

Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasady proporcjonalności i neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które w konsekwencji wszczęcia procedury kontroli podatkowej nie zezwalają podatnikowi działającemu w dobrej wierze na korektę faktur z nienależnie wykazanym VAT, mimo że odbiorca tych faktur miałby prawo do zwrotu tego podatku, gdyby transakcje wykazane na tych fakturach zostały należycie rozliczone.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Ordine Nazionale dei Biologi, MX, NY, OZ / Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-96/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zdrowie publiczne – Artykuł 168 TFUE – Dyrektywa 2002/98/WE – Normy jakości i bezpieczeństwa dla ludzkiej krwi i składników krwi – Cel polegający na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego – Artykuł 4 ust. 2 i art. 9 ust. 2 – Placówki służby krwi – Osoba odpowiedzialna – Minimalne warunki posiadanych kwalifikacji – Możliwość wprowadzenia przez państwo członkowskie bardziej rygorystycznego systemu – Zakres uznania przysługujący państwom członkowskim]

(2021/C 182/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordine Nazionale dei Biologi, MX, NY, OZ

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri

przy udziale: Sds Snabi, Agenzia Regionale Protezione Ambiente (ARPA)

Sentencja

Artykuł 9 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, badania, preparatyki, przechowywania, wydawania krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE w związku z art. 4 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że jedynie osoby posiadające dyplom w dziedzinie medycyny i chirurgii mogą być wyznaczane na stanowisko osoby odpowiedzialnej za placówkę służby krwi, pod warunkiem że uregulowanie to jest pod każdym względem zgodne z prawem Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – M.A. / État belge

(Sprawa C-112/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 5 – Decyzja nakazująca powrót – Ojciec małoletniego dziecka, będącego obywatelem Unii Europejskiej – Uwzględnienie dobra dziecka przy wydawaniu decyzji nakazującej powrót]

(2021/C 182/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.A.

Strona pozwana: État belge

Sentencja

Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do należytego uwzględnienia dobra dziecka przed wydaniem decyzji nakazującej powrót zaopatrzonej w zakaz wjazdu, nawet jeśli adresatem tej decyzji jest nie małoletni, lecz jego ojciec.

(¹) Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Westminster Magistrates' Court – Zjednoczone Królestwo) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko PI

(Sprawa C-648/20 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia postępowania karnego na podstawie środka polegającego na pozbawieniu wolności wydanego przez ten sam organ – Brak kontroli sądowej przed przekazaniem osoby, której dotyczy wniosek – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 182/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Westminster Magistrates' Court

Strona w postępowaniu głównym

PI

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w związku z art. 47 karty i orzecznictwem Trybunału należy interpretować w ten sposób, że wymogi skutecznej ochrony sądowej, z której powinna korzystać osoba, wobec której wydano europejski nakaz aresztowania w celu przeprowadzenia postępowania karnego, nie są spełnione wówczas, gdy zarówno europejski nakaz aresztowania, jak i orzeczenie sądowe, stanowiące podstawę jego wydania, zostały wydane przez prokuratora, którego można uznać za „wydający nakaz organ sądowy” w rozumieniu art. 6 ust. 1 tej decyzji ramowej, lecz nie mogą podlegać kontroli sądowej w wydającym nakaz państwie członkowskim przed przekazaniem osoby, której dotyczy wniosek, przez wykonujące nakaz państwo członkowskie.

(¹) Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. – Pilatus Bank plc / Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-701/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Odwołanie oczywiście bezzasadne – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Środki zawieszające podjęte przez krajowy organ nadzoru – Wyznaczenie osoby do kontaktów – Warunkowa komunikacja z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) – Cofnięcie zezwolenia przed złożeniem skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Niedopuszczalność – Brak wyjaśnienia w sposób dostatecznie jasny i szczegółowy zarzutów podniesionych przed Sądem – Brak wykazania interesu prawnego – Błędna kwalifikacja aktu przygotowawczego – Zmiana uzasadnienia]

(2021/C 182/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilatus Bank plc (przedstawiciele: początkowo O.H. Behrends i M. Kirchner, Rechtsanwälte, następnie O.H. Behrends)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Yoo, M. Anastasiou i A. Karpf, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Pilatus Bank plc zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 2.12.2019.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – T.H.C. / Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-755/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Odwołanie od decyzji odrzucającej jako niedopuszczalny kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Termin do wniesienia odwołania – Zatrzymanie]

(2021/C 182/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T.H.C.

Strona przeciwna: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Sentencja

Artykuł 46 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które – w sytuacji, gdy dany wnioskodawca został zatrzymany – poddaje odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej pięciodniowemu zawitemu terminowi obejmującemu święta i dni wolne od pracy, pod warunkiem, po pierwsze, że przestrzegana jest zasada równoważności, oraz po drugie, że rzeczywisty dostęp do gwarancji proceduralnych przyznanych przez prawo Unii wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową jest zapewniony w tym terminie.

Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym spełnia te wymogi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 16.12.2019.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – CDT, SA / MIMR, HRMM

(Sprawa C-321/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Skutki w czasie wyroku – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Uprawnienia sądu krajowego orzekającego w przedmiocie warunku uznanego za „nieuczciwy” – Klauzula natychmiastowej wymagalności – Usunięcie części nieuczciwego warunku umowy – Zasada pewności prawa – Obowiązek wykładni zgodnej]

(2021/C 182/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: CDT, SA

Druga strona postępowania: MIMR, HRMM

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności zasadę pewności prawa, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy odstąpił od zastosowania przepisu prawa krajowego pozwalającego mu na zmianę treści nieuczciwego warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w sytuacji gdy ów przepis, który został uznany za sprzeczny z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich na mocy wyroku z dnia 14 czerwca 2012 r., Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), w chwili zawarcia umowy nie został jeszcze zmieniony przez ustawodawcę stosownie do treści tego wyroku.
- 2) Zasadę pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala ona sądowi krajowemu, który stwierdził nieuczciwy charakter warunku umowy w rozumieniu art. 3 dyrektywy 93/13, na zmianę treści tego warunku, wobec czego sąd ten jest zobowiązany do odstąpienia od jego zastosowania. Jednakże art. 6 i 7 tej dyrektywy nie stoją na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy zastąpił taki warunek przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, jeżeli w wypadku usunięcia takiego warunku dana umowa pożyczki nie może dalej obowiązywać, a unieważnienie całej umowy naraziłoby konsumenta na szczególnie szkodliwe konsekwencje, czego ustalenie jest zadaniem sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich – Austria) – Stadtapotheke E / Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

(Sprawa C-378/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do bezstronnego sądu – Wniosek o wydanie zezwolenia na prowadzenie nowej apteki publicznej – Obowiązek przedstawienia opinii izbie aptekarskiej – Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Prawo własności – Warunki założenia nowej apteki publicznej – Proporcjonalność – Brak wdrożenia prawa Unii – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oczywisty brak właściwości Trybunału]

(2021/C 182/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Stadtapotheke E

Strona pozwana: Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

Przy udziale: AW

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (regionalny sąd administracyjny Górnej Austrii, Austria) postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Odwwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-796/16, CEDC International / EUIPO – Underberg, wniesione w dniu 26 listopada 2020 r. przez CEDC International sp. z o.o.

(Sprawa C-639/20 P)

(2021/C 182/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: CEDC International sp. z o.o. (przedstawiciel: M. Fijałkowski, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 23 marca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba rozstrzygająca o dopuszczalności odwołań) orzekł, że odwołanie nie zostało dopuszczone i że CEDC International sp. z o.o. pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – W.G. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w L.

(Sprawa C-697/20)

(2021/C 182/35)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W.G.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ sprzeciwiają się praktyce krajowej, ukształtowanej na podstawie art. 15 ust.4 i 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, ze zm.), która wyłącza możliwość uznania za osobnych podatników VAT małżonków prowadzących działalność rolniczą, w ramach gospodarstwa rolnego, przy wykorzystaniu majątku stanowiącego ich wspólność majątkową małżeńską?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze istotne jest, że zgodnie z praktyką krajową wybór przez jednego z małżonków opodatkowania prowadzonej przez niego działalności na podstawie zasad ogólnych VAT powoduje, że drugi traci status rolnika ryczałtowego?
- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma to, że możliwe jest wyraźne wyodrębnienie majątku, który każdy z małżonków wykorzystuje samodzielnie i niezależnie dla potrzeb prowadzonej działalności gospodarczej?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347 s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 21 grudnia 2020 r. – Gmina Wieliszew przeciwko Syndykowi masy upadłości Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa w Wołominie w upadłości likwidacyjnej

(Sprawa C-698/20)

(2021/C 182/36)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmina Wieliszew

Strona pozwana: Syndyk masy upadłości Spółdzielczego Banku Rzemiosła i Rolnictwa w Wołominie w upadłości likwidacyjnej

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, w tym w szczególności art. 2 pkt 5, art. 3, 4, 57 ust. 1, art. 70 i 80, a aktualnie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013⁽²⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w tym w szczególności, art. 2 pkt 15, art. 37 ust. 1, art. 66, 67 ust. 1, art. 74 ust. 1 i art. 89 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacji prawa krajowego, która uniemożliwia podmiotowi, który otrzymał środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej, skuteczne dochodzenie na drodze sądowej wyłączenia z masy upadłości tych środków, jeżeli zostały one wpłacone na rachunek bankowy prowadzony w banku, którego upadłość została następnie ogłoszona, albo regulacji prawa krajowego, która nie wyłącza tych środków z masy upadłości upadłego banku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 210, s. 25.

⁽²⁾ Dz. U. 2013 L 347, s. 320.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Krakowa – Nowej Huty w Krakowie (Polska) w dniu 18 grudnia 2020 r. – KL przeciwko X sp. z o.o.**

(Sprawa C-715/20)

(2021/C 182/37)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KL

Strona pozwana: X sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 Dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, a także klauzule nr 1 i nr 4 ww Porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które wprowadza obowiązek pracodawcy podania na piśmie uzasadnienia decyzji o wypowiedzeniu umowy o pracę jedynie w odniesieniu do umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, a co za tym idzie poddaje kontroli sądowej zasadność przyczyny wypowiedzenia umów zawartych na czas nieokreślony, nie przewidując jednocześnie takiego obowiązku pracodawcy (tj. wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie) w stosunku do umów o pracę zawartych na czas określony (w związku z czym kontroli sądowej poddaje się jedynie kwestię zgodności wypowiedzenia z przepisami o wypowiedzaniu umów)?
- 2) Czy na klauzulę nr 4 ww Porozumienia ramowego oraz ogólną zasadę prawa unijnego dotyczącą zakazu dyskryminacji (art. 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej) mogą powoływać się strony w sporze sądowym, w którym po obu stronach sporu występują podmioty prywatne, a co za tym idzie czy wskazane wyżej regulacje wywołują skutek horyzontalny?

⁽¹⁾ Dz. U. 1999, L 175, s. 43; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 003 P. 368 – 373.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 października 2020 r. w sprawie T-805/19, Ultrasun AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 31 grudnia 2020 r. przez Ultrasun AG

(Sprawa C-722/20 P)

(2021/C 182/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Ultrasun AG (przedstawiciele: adwokaci A. Mühlendahl, H. Hartwig)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 25 marca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Łodzi (Polska) w dniu 15 stycznia 2021 r. – TM przeciwko EJ

(Sprawa C-28/21)

(2021/C 182/39)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TM

Strona pozwana: EJ

Pytania prejudycjalne

Czy użyte w art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 roku w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności ⁽¹⁾ sformułowanie, iż „każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki” należy interpretować w ten sposób, że ustawodawstwo państw członkowskich powinno objąć odpowiedzialnością zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pełny zakres pokrycia szkody – w tym także skutków zdarzenia szkodowego w postaci utraconych korzyści po stronie poszkodowanego?

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 263, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Phoenix Contact GmbH & Co. KG / HARTING Deutschland GmbH & Co. KG i Harting Electric GmbH & Co. KG

(Sprawa C-44/21)

(2021/C 182/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Phoenix Contact GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: HARTING Deutschland GmbH & Co. KG, Harting Electric GmbH & Co. KG

Pytanie prejudycjalne

Czy okoliczność, że Oberlandesgerichte (wyższe sądy krajowe, Niemcy), które są właściwe do orzekania w ostatniej instancji w postępowaniach w przedmiocie środka tymczasowego, co do zasady odmawiają zastosowania środków tymczasowych z tytułu naruszenia patentów, jeżeli ważność patentu, którego dotyczy spór, nie została potwierdzona w pierwszej instancji w ramach procedury sprzeciwu lub w postępowaniu o unieważnienie, jest zgodne z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 2 lutego 2021 r. – Rigall Arteria Management Sp. z o.o. sp. k. przeciwko Bankowi
Handlowemu w Warszawie S.A.**

(Sprawa C-64/21)

(2021/C 182/41)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rigall Arteria Management Sp. z o.o. sp. k.

Strona pozwana: Bank Handlowy w Warszawie S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle brzmienia i celu art. 7 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek⁽¹⁾ przepis ten należy rozumieć jako przyznający przedstawicielowi handlowemu działającemu na własny rachunek bezwzględne prawo do prowizji od umowy zawartej w czasie trwania umowy agencyjnej z osobą trzecią, którą on już wcześniej odnośnie transakcji tego samego rodzaju pozyskał jako klienta, czy też uprawnienie to może zostać wyłączone w umowie?

⁽¹⁾ Dz. U. 1986, L 382, s. 17; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 001 P. 177 – 181

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin
(Niemcy) w dniu 8 lutego 2021 r. – Wacker Chemie AG / Republika Federalna Niemiec
reprezentowana przez Umweltbundesamt**

(Sprawa C-76/21)

(2021/C 182/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wacker Chemie AG

Druga strona postępowania: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni definicji zwiększenia zdolności produkcyjnej zawartej w wytycznych ETS Komisji Europejskiej ⁽¹⁾, zgodnie z którą instalacja może w wyniku materialnej inwestycji kapitałowej (lub serii dokonywanych stopniowo materialnych inwestycji kapitałowych) funkcjonować przy zdolności, która jest co najmniej 10 % wyższa od początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej sprzed zmiany, należy dokonywać w ten sposób,
 - a) że chodzi o związek przyczynowy między materialną inwestycją kapitałową a zwiększeniem maksymalnej zdolności produkcyjnej, która jest możliwa pod względem technicznym i prawnym, czy też
 - b) [że,] zgodnie z art. 3 lit. i) i l) decyzji 2011/278/UE ⁽²⁾ [chodzi] o porównanie ze średnią 2 największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych sześciu miesięcy od rozpoczęcia działalności po zmianie?
- 2) W przypadku gdy właściwa jest hipoteza sformułowana w pytaniu pierwszym lit. b): Czy wykładni art. 3 lit. i) decyzji 2011/278/UE należy dokonywać w ten sposób, że nie chodzi o zakres zwiększenia maksymalnej zdolności produkcyjnej, która jest możliwa pod względem technicznym i prawnym, lecz wyłącznie o uwzględnienie średnich wartości zgodnie z art. 3 lit. l) decyzji 2011/278, niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie wynikają one z dokonanej zmiany fizycznej lub z większego wykorzystania zdolności produkcyjnej?
- 3) Czy wykładni pojęcia początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej zawartego w załączniku I do wytycznych ETS należy dokonywać zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji 2011/278/UE?
- 4) Czy wykładni decyzji Komisji Europejskiej o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zgłoszonego programu pomocy państwa należy dokonywać w ten sposób,
 - a) że na jej mocy stwierdza się kompleksowo zgodność krajowego programu z wytycznymi w sprawie pomocy również w odniesieniu do zawartych w krajowym programie pomocy dalszych odesłań do innych przepisów prawa krajowego, czy też
 - b) że krajowy program pomocy i inne przepisy prawa krajowego muszą ze swojej strony być interpretowane w taki sposób, aby w efekcie były zgodne z wytycznymi w sprawie pomocy?
- 5) W przypadku gdy właściwa jest hipoteza sformułowana w pytaniu czwartym lit. a): Czy decyzja Komisji Europejskiej o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zgłoszonego programu pomocy państwa wiąże sąd krajowy w odniesieniu do stwierdzonej zgodności z odnośnymi wytycznymi w sprawie pomocy?
- 6) Czy wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie pomocy są wiążące dla państwa członkowskiego przy wykładni i stosowaniu zatwierdzonego programu pomocy w związku z tym, że Komisja Europejska odwołuje się do tych wytycznych w decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zgłoszonego programu pomocy państwa i sprawdza na ich podstawie zgodność zgłoszonej pomocy?
- 7) Czy art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE ⁽³⁾ w brzmieniu nadanym mu dyrektywą (UE) 2018/410, w myśl którego państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe w celu wyrównania kosztów pośrednich CO₂, ma znaczenie dla wykładni pkt 5 wytycznych ETS, zgodnie z którym pomoc państwa należy ograniczyć do minimum niezbędnego do osiągnięcia pożądanego poziomu ochrony środowiska?

⁽¹⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r., Dz.U. 2012, C 158, s. 4.

⁽²⁾ 2011/278/UE: Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. 2011, L 130, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. 2003, L 275, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 8 lutego 2021 r. – Digi Távközlési és Szolgáltató Kft. / Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

(Sprawa C-77/21)

(2021/C 182/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Digi Távközlési és Szolgáltató Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „ograniczenie celu” określone w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy interpretować w ten sposób, że jest zgodne z tym pojęciem postępowanie polegające na tym, iż administrator przechowuje równolegle w innej bazie danych dane osobowe, które były zebrane i przechowywane w prawnie uzasadnionym ograniczonym celu, czy też przeciwnie, w przypadku równoległej bazy danych prawnie uzasadniony ograniczony cel zbierania danych już nie występuje?
- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie prejudycjalne odpowiedzi, że równoległe przechowywanie danych samo w sobie jest niezgodne z zasadą „ograniczenia celu”, to czy z zasadą „ograniczenia przechowywania” określoną w art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia jest zgodne postępowanie polegające na tym, że administrator przechowuje równoległe w innej bazie danych dane osobowe, które były zebrane i przechowywane w prawnie uzasadnionym ograniczonym celu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 119, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 lutego 2021 r. – Airbnb Ireland UC, Airbnb Payments UK Ltd / Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-83/21)

(2021/C 182/44)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Airbnb Ireland UC, Airbnb Payments UK Ltd

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy interpretować zawarte w dyrektywie (UE) 2015/1535 ⁽¹⁾ wyrażenia „przepisy techniczne” dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego i „zasada dotycząca usług” społeczeństwa informatycznego, w szczególności, czy wyrażenia te należy interpretować w ten sposób, że obejmują one również środki o charakterze podatkowym, które nie mają bezpośrednio na celu uregulowania konkretnej usługi społeczeństwa informacyjnego, lecz które w każdym razie wpływają na jej rzeczywiste wykonywanie w państwie członkowskim, w szczególności poprzez nałożenie na wszystkie podmioty świadczące usługi pośrednictwa w obrocie nieruchomościami, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi przez Internet, dodatkowych obowiązków mających na celu zapewnienie skutecznego poboru podatków należnych od wynajmujących, takich jak:

- a) gromadzenie i późniejsze przekazanie organom podatkowym państwa członkowskiego danych dotyczących umów najmu krótkoterminowego zawartych w wyniku działalności pośrednika;
- b) pobranie u źródła części należnej na rzecz skarbu państwa od kwot wypłacanych wynajmującym przez najemców oraz późniejsze wpłacenie tych kwot na rzecz skarbu państwa?

2) Consiglio di stato zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie:

- a) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE ⁽¹⁾ i 2000/31/WE ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie środkowi krajowemu, który nakłada na pośredników w obrocie nieruchomościami prowadzących działalność we Włoszech, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi w Internecie, obowiązek gromadzenia danych dotyczących zawartych za ich pośrednictwem umów najmu krótkoterminowego, a następnie przekazywania tych danych organom podatkowym w celu poboru podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług?
- b) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE stoją na przeszkodzie środkowi krajowemu, który nakłada na pośredników w obrocie nieruchomościami prowadzących działalność we Włoszech, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi w Internecie, uczestniczące na etapie dokonywania płatności z tytułu zawartych za ich pośrednictwem umów najmu krótkoterminowego, obowiązek potrącenia – dla celów poboru podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług – podatku u źródła z tytułu tych płatności i jego późniejszej wpłaty na rzecz skarbu państwa?
- c) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania, czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE mogą być jednak ograniczone w sposób zgodny z prawem [Unii Europejskiej] przez środki krajowe takie jak opisane w lit. a) i b) powyżej, biorąc pod uwagę, że pobór podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług jest w przeciwnym razie bezskuteczny?
- d) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE mogą zostać ograniczone w sposób zgodny z prawem [Unii Europejskiej] przez środek krajowy nakładający na niemających siedziby we Włoszech pośredników w obrocie nieruchomościami obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zobowiązanego do wykonania w imieniu i na rachunek pośrednika niemającego siedziby we Włoszech środków krajowych opisanych w lit. b) powyżej ze względu na to, że pobór podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług jest w przeciwnym razie bezskuteczny?

3) Czy art. 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy jedna ze stron podnosi kwestię dotyczącą wykładni prawa [Unii Europejskiej] (pierwotnego lub wtórnego) wraz z precyzyjnym sformułowaniem treści pytania, sąd zachowuje jednak uprawnienie do sformułowania tego pytania w sposób niezależny, określając w sposób dyskrecjonalny, zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą i przekonaniem, odnośne przepisy prawa [Unii Europejskiej], przepisy krajowe, które są z nimi potencjalnie sprzeczne, oraz brzmienie pytania prejudycjalnego, pod warunkiem że nie wykracza to poza granice przedmiotu sporu, czy też sąd musi zaakceptować pytanie w brzmieniu sformułowanym przez stronę występującą z takim wnioskiem?

⁽¹⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 15 lutego 2021 r. – Finanzamt R / W-GmbH**

(Sprawa C-98/20)

(2021/C 182/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący rewizję: Finanzamt R

Druga strona postępowania rewizyjnego: W-GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym art. 168 lit. a) w związku z art. 167 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zarządzająca spółka holdingowa, która dokonuje podlegających opodatkowaniu transakcji objętych podatkiem należnym ze spółkami zależnymi, jest również uprawniona do odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do usług, które nabywa od osób trzecich i przekazuje do spółek zależnych w zamian za udział w ogólnym zysku, nawet jeśli nabyte usługi powodujące naliczenie podatku nie pozostają w bezpośrednim i ścisłym związku z własnymi transakcjami holdingu, lecz z (w znacznej mierze) zwolnioną z podatku działalnością spółek zależnych, nabyte usługi powodujące naliczenie podatku nie są wliczane do ceny podlegających opodatkowaniu usług (świadczonych na rzecz spółek zależnych) i nie stanowią ogólnych elementów cenotwórczych własnej działalności gospodarczej holdingu?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy „ingerencja” zarządzającej spółki holdingowej w zakup usług przez spółki zależne – w ten sposób, że zarządzająca spółka holdingowa sama nabywa usługi, w odniesieniu do których spółki zależne nie byłyby uprawnione do odliczenia podatku naliczonego, gdyby nabywały je bezpośrednio, przekazuje te usługi do spółek zależnych w zamian za udział w ich zysku, a następnie, powołując się na swoją pozycję zarządzającej spółki holdingowej, wnioskuje o pełne odliczenie z tytułu usług powodujących naliczenie podatku – stanowi nadużycie prawa w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, czy też taka ingerencja może być uzasadniona powodami niezwiązanymi z prawem podatkowym, mimo że pełne odliczenie podatku naliczonego jest samo w sobie niezgodne z systemem i prowadziłoby do przewagi konkurencyjnej struktur holdingowych nad przedsiębiorstwami działającymi w strukturze jednopoziomowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s.1).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 1 grudnia 2020 r. w sprawie
T-486/18, Danske Slagtermestre / Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 lutego 2021 r. przez
Danske Slagtermestre**

(Sprawa C-99/21 P)

(2021/C 182/46)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Danske Slagtermestre (przedstawiciel: H. Sønderby Christensen, advokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 1 grudnia 2020 r., Danske Slagtermestre/Komisja (T-486/18, niepublikowanego, EU:T:2020:576)

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy dotyczy nieprawidłowego zastosowania pojęcia „bezpośredniego oddziaływania”. Na poparcie tego twierdzenia wnoszący odwołanie podnosi, że do tego, aby można było ustalić, iż doszło do bezpośredniego oddziaływania, wystarczy przedstawienie przez Danske Slagtermestre powodów, dla których model stopniowego osiągnięcia gotowości (staircase model) może stawiać (jego) członków w gorszej pozycji konkurencyjnej (zobacz wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci⁽¹⁾). Dlatego też Sąd w pkt 102–104 zaskarżonego postanowienia błędnie wskazał, że to do Danske Slagtermestre należało wskazanie w pierwszej instancji, w odniesieniu do konkretnie których z jego członków doszło do bezpośredniego oddziaływania i jakie były konkretnie skutki zastosowania modelu stopniowego osiągnięcia gotowości (staircase model) dla ich pozycji konkurencyjnej.
- Zarzut drugi dotyczy błędu wynikającego z faktu, że warunek dotyczący bezpośredniego oddziaływania nie ma zastosowania w przypadku przewidzianym art. 263 akapit czwarty trzecia część zdania TFUE. Zaskarżone postanowienie jest więc dotknięte błędem w zakresie, w jakim przedstawiona w jego pkt 103 ocena bezpośredniego oddziaływania zawiera odesłanie do pkt 71–77 tego postanowienia, dotyczących oceny indywidualnego oddziaływania. Jak zaś zostało to przedstawione w pkt 63 i 82 tego postanowienia, pierwszym i ostatnim punkcie poświęconej tej kwestii części postanowienia, dotyczy ona wyłącznie warunku dotyczącego indywidualnego oddziaływania.
- Zarzut trzeci dotyczy tego, że Sąd w zaskarżonym postanowieniu pominął to, iż na gruncie kryteriów zastosowanych przez Trybunał w wyroku z 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873) potwierdzenie znajduje to, że warunek dotyczący bezpośredniego oddziaływania został w niniejszym przypadku spełniony. Skarżący w pierwszej instancji wykazał, że: 1) prowadzona działalność jest podobna; 2) jego członkowie prowadzą działalność na tym samym rynku towarów czy też usług i 3) że jego członkowie prowadzą działalność na tym samym rynku geograficznym, co przedsiębiorstwo będące beneficjentem pomocy. W niniejszej sprawie nie chodzi więc o to, czy prowadzona przez jego członków działalność jest podobna do tej prowadzonej przez beneficjenta pomocy, ale o to, że jest ona identyczna.
- Zarzut czwarty został oparty na tym, że Sąd w pkt 103 zaskarżonego postanowienia błędnie użył czasownika „udowodnić” (godgjort), o silniejszym zabarwieniu niż czasowniki „zaprezentować” czy też „przedstawić”. W tym względzie wnoszący odwołanie twierdzi, że błędne jest twierdzenie, iż Danske Slagtermestre nie przedstawił powodów, dla których jego członkowie mieli by podlegać konkurencji zakłóconej przez model stopniowego osiągnięcia gotowości (staircase model). Warunek ten został już spełniony ze względu na to, że wskutek zastosowania tego modelu beneficjent pomocy został zwolniony z kosztów, które normalnie musiał by ponieść w ramach zwykłego zarządu czy prowadzenia normalnej działalności gospodarczej. Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie (wyrok z dnia 3 marca 2005 r., Heiser⁽²⁾).
- Zarzut piąty opiera się na tym, że w każdym razie zaskarżone postanowienie jest dotknięte błędem w ocenie okoliczności faktycznych, a Sąd w jego pkt 71–77 dopuścił się naruszenia prawa. Błąd co do okoliczności faktycznych ma polegać na tym, że Sąd, z jednej strony, wyraża zastrzeżenia co do informacji podanych przez skarżącą w pierwszej instancji, podczas gdy nie kwestionują ich ani Komisja ani rząd duński, oraz, z drugiej strony, odrzuca szereg istotnych informacji, które zostały przedstawione przez skarżącą w skardze i w replice oraz w załącznikach do tych pism procesowych.

⁽¹⁾ Od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 47 i 50.

⁽²⁾ C-172/03, EU:C:2005:130, pkt 55.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 22 lutego 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / BC**

(Sprawa C-106/21)

(2021/C 182/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona przeciwna: BC

Pytanie prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 22 lutego 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / ZR

(Sprawa C-107/21)

(2021/C 182/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: ZR

Pytanie prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-660/19, Universität Bremen / Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych, wniesione w dniu 23 lutego 2021 r. przez Universität Bremen

(Sprawa C-110/21 P)

(2021/C 182/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Universität Bremen (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: C. Schmid, profesor uniwersytecki)

Druga strona postępowania: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-660/19, Universität Bremen/Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych;

- Odesłanie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia w sprawie, w miarę możliwości do innej izby;
- Stwierdzenie, że reprezentowanie Universität Bremen przez Schmid, profesora uniwersyteckiego Christopa Schmida w sprawie T-660/19 jest skuteczne na podstawie art. 19 akapit siódmy Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- Ewentualnie, stwierdzenie, na wypadek zaprzeczenia skuteczności reprezentacji przez ww. profesora uniwersyteckiego, że Universität Bremen jest uprawniony w sprawie T-660/19, na ówczesnym etapie postępowania, do zlecenia dalszego prowadzenia postępowania przez adwokata spełniającego przesłanki z art. 19 akapity trzy i cztery Statutu;
- Zastrzeżenie rozstrzygnięcia o kosztach dla Sądu w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie przy założeniu, że pozwana niezależnie od rozstrzygnięcia Sądu pokrywa koszty postępowania w pierwszej instancji oraz koszty postępowania w przedmiocie odwołania albo że – ewentualnie – każda ze stron ponosi własne koszty dotychczasowego postępowania; zarządzenie, że dokonany przez skarżącą na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem podlega niezwłocznemu zwrotnemu przyznaniu na jej rzecz.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zarzuca, że w zaskarżonym postanowieniu niesłusznie odrzucono jako oczywiście niedopuszczalną, na podstawie art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Ares (2019) 4590599 Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych z dnia 16 lipca 2019 r. z powodu nieskutecznej reprezentacji procesowej Christopa Schmida, wykładowcy uniwersyteckiego. To postanowienie Sądu jest obarczone naruszeniem prawa. Po pierwsze, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że zgodnie z prawem ich państwa pochodzenia, wykładowcy uniwersyteccy, którzy mają prawo do reprezentowania podmiotów w postępowaniu sądowym jako pełnomocnicy procesowi, są uprzywilejowani zgodnie z brzmieniem i systematyką art. 19 akapit siódmy Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i nie muszą spełniać przesłanek autonomicznego pojęcia adwokata, o którym mowa w art. 19 akapit trzeci i czwarty Statutu. Po drugie – pomocniczo – Sąd, zgodnie z podstawowym prawem do rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 EKPC oraz zgodnie z zasadą proporcjonalności, powinien był w każdym razie odnieść się do problemów związanych z dopuszczalnością; ewentualnie taka wzmianka powinna była przynajmniej zostać zamieszczona na stronie internetowej Sądu, na przykład w „wykazie kontrolnym skargi”.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-243/18,
VW / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-116/21 P)

(2021/C 182/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: VW, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r. (siódma izba), VW/Komisja w sprawie T-243/18;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa w zakresie kryteriów oceny zgodności z prawem wyborów dokonanych przez prawodawcę oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 46–49 i pkt 58 zaskarżonego wyroku). Komisja twierdzi, że:

- Sąd odstąpił od zasady, zgodnie z którą ocena zgodności z prawem aktu prawnego Unii w świetle praw podstawowych nie może opierać się na twierdzeniach wywiedzionych z konsekwencji tego aktu w konkretnym przypadku;
- niezgodność z prawem przepisu regulaminu pracowniczego nie może opierać się na „nieracjonalnym” charakterze wyboru dokonanego przez prawodawcę;
- Sąd nie uwzględnił wszystkich czynników charakteryzujących dwie porównywane sytuacje, naruszając zasady ustanowione w wyroku HK/Komisja (C-460/18P).

Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni zasady niedyskryminacji, ponieważ według oceny Sądu, sytuacje, o których mowa w art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego są porównywalne (pkt 50–61 zaskarżonego wyroku). Komisja uważa, że:

- data zawarcia małżeństwa nie jest jedynym kryterium rozróżniającym art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego. Rozróżnienie to opiera się na szeregu czynników, których Sąd nie wziął pod uwagę;
- Sąd powinien był rozważyć cel minimalnego czasu trwania małżeństwa w obu omawianych przepisach, co uwzględniłoby ich różnice;
- dyskryminacja ze względu na wiek nie została wykazana.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych oraz kilku naruszeń obowiązku uzasadnienia (pkt 65–80 i 81–88 zaskarżonego wyroku):

- część pierwsza zarzutu dotyczy braku rozstrzygnięcia w przedmiocie renty rodzinnej na podstawie art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- część druga zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu zapobiegania nadużyciom oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 65–80 zaskarżonego wyroku);
- część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu polegającego na zapewnieniu równowagi finansowej systemu emerytalno-rentowego Unii (pkt 81–88 zaskarżonego wyroku).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-315/19,
BT / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-117/21 P)

(2021/C 182/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BT, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., BT/Komisja w sprawie T-315/19;

- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa w zakresie kryteriów oceny zgodności z prawem wyborów dokonanych przez prawodawcę oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 42,49 i pkt 57 zaskarżonego wyroku). Komisja twierdzi, że:

- Sąd odstąpił od zasady, zgodnie z którą ocena zgodności z prawem aktu prawnego Unii w świetle praw podstawowych nie może opierać się na twierdzeniach wywiedzionych z konsekwencji tego aktu w konkretnym przypadku;
- niezgodność z prawem przepisu regulaminu pracowniczego nie może opierać się na „nieracjonalnym” charakterze wyboru dokonanego przez prawodawcę;
- Sąd nie uwzględnił wszystkich czynników charakteryzujących dwie porównywane sytuacje, naruszając zasady ustanowione w wyroku HK/Komisja (C-460/18P).

Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni zasady niedyskryminacji, ponieważ według oceny Sądu, sytuacje, o których mowa w art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego są porównywalne (pkt 51–63 zaskarżonego wyroku). Komisja uważa, że:

- data zawarcia małżeństwa nie jest jedynym kryterium rozróżniającym art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego. Rozróżnienie to opiera się na szeregu czynników, których Sąd nie wziął pod uwagę;
- Sąd powinien był rozważyć cel minimalnego czasu trwania małżeństwa w obu omawianych przepisach, co uwzględniłoby ich różnice;
- dyskryminacja ze względu na wiek nie została wykazana.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych oraz kilku naruszeń obowiązku uzasadnienia (pkt 66–93 zaskarżonego wyroku):

- część pierwsza zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych, polegającego na odmowie rozróżnienia skutków śmierci urzędnika dla pozostającego przy życiu współmałżonka w zależności od tego, czy małżeństwo zostało zawarte przed służbą czy po niej (pkt 87, 88 zaskarżonego wyroku);
- część druga zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu zapobiegania nadużyciom oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 66–84 zaskarżonego wyroku);
- część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu polegającego na zapewnieniu równowagi finansowej systemu emerytalno-rentowego Unii (pkt 85–93 zaskarżonego wyroku).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-442/17
RENV, RN / Komisja, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-118/21 P)

(2021/C 182/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: RN, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., RN/Komisja w sprawie T-442/17 RENV;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez rozszerzenie zakresu swojej właściwości poza przedmiot sporu w przedmiocie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, określony przez sąd odwoławczy (pkt 41–46 zaskarżonego wyroku). Komisja twierdzi, że:

- zakres przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie jest pozostawiony ocenie sądu rozpoznającego sprawę po jej przekazaniu do ponownego zbadania;
- sąd odwoławczy stwierdził, że art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego odnoszą się do różnych sytuacji. Ponieważ sytuacje te zostały potraktowane w odmienny sposób, orzekł on w sposób dorozumiany, lecz nieunikniony, że nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania;
- wyrok Sądu wydany w przedmiocie przekazania do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z wyrokiem wydanym w postępowaniu odwoławczym w kwestii, która została ostatecznie rozstrzygnięta w przedmiocie istnienia dyskryminacji.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa w zakresie kryteriów oceny zgodności z prawem wyborów dokonanych przez prawodawcę oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 68–71 i pkt 79 zaskarżonego wyroku). Komisja twierdzi, że:

- Sąd odstąpił od zasady, zgodnie z którą ocena zgodności z prawem aktu prawnego Unii w świetle praw podstawowych nie może opierać się na twierdzeniach wywiedzionych z konsekwencji tego aktu w konkretnym przypadku;
- niezgodność z prawem przepisu regulaminu pracowniczego nie może opierać się na „nieracjonalnym” charakterze wyboru dokonanego przez prawodawcę;
- Sąd nie uwzględnił wszystkich czynników charakteryzujących dwie porównywane sytuacje, naruszając zasady ustanowione w wyroku HK/Komisja (C-460/18P).

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni zasady niedyskryminacji, ponieważ według oceny Sądu, sytuacje, o których mowa w art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego są porównywalne (pkt 72–85 zaskarżonego wyroku). Komisja uważa, że:

- data zawarcia małżeństwa nie jest jedynym kryterium rozróżniającym art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego. Rozróżnienie to opiera się na szeregu czynników, których Sąd nie wziął pod uwagę;
- Sąd powinien był rozważyć cel minimalnego czasu trwania małżeństwa w obu omawianych przepisach, co uwzględniłoby ich różnicę;
- dyskryminacja ze względu na wiek nie została wykazana.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych oraz kilku naruszeń obowiązku uzasadnienia (pkt 87, 88, 90–113 zaskarżonego wyroku):

- część pierwsza zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych, polegającego na odmowie rozróżnienia skutków śmierci urzędnika dla pozostającego przy życiu współmałżonka w zależności od tego, czy małżeństwo zostało zawarte przed służbą czy po niej (pkt 87, 88 zaskarżonego wyroku);
- część druga zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu zapobiegania nadużyciom oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia (pkt 90–105 zaskarżonego wyroku);
- część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni celu polegającego na zapewnieniu równowagi finansowej systemu emerytalno-rentowego Unii (pkt 106–113 zaskarżonego wyroku).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 26 lutego 2021 r. – LB / TO**

(Sprawa C-120/21)

(2021/C 182/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LB

Strona pozwana: TO

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego takiego jak § 194 ust. 1 w związku z § 195 Bürgerlichen Gesetzbuch (BGB), w myśl którego prawo do corocznego płatnego urlopu podlega ogólnemu terminowi przedawnienia wynoszącemu trzy lata, którego bieg, z zastrzeżeniem warunków określonych w § 199 ust. 1 BGB, rozpoczyna się wraz z końcem roku urlopowego, jeżeli pracodawca rzeczywiście nie umożliwił pracownikowi skorzystania z prawa do urlopu poprzez stosowne wezwanie i poinformowanie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis
administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 lutego 2021 – Get Fresh Cosmetics Limited / Valstybinė
vartotojų teisių apsaugos tarnyba**

(Sprawa C-122/21)

(2021/C 182/54)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Get Fresh Cosmetics Limited

Druga strona postępowania: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 87/357/EWG⁽¹⁾ z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów, należy interpretować w ten sposób, że produktami, o których mowa w ust. 1 owego artykułu, są produkty, które nie są wprawdzie środkami spożywczymi, lecz ze względu na swój kształt, zapach, kolor, wygląd, opakowanie, etykiety, pojemność lub wielkość mogą zostać uznane przez konsumentów, w szczególności przez dzieci, za środki spożywcze, a w konsekwencji mogą zostać spożyte przez umieszczenie ich w jamie ustnej, wyssanie lub połknięcie, co wiąże się z zagrożeniem, ponieważ, jak wynika z obiektywnych i uzasadnionych danych, może to skutkować na przykład uduszeniem, zatruciem, przebieciem lub niedrożnością przewodu pokarmowego?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy ciężar dowodu w tym zakresie powinien spoczywać na właściwym organie nadzoru państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 1987 L 192, s. 49.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-541/18, Changmao Biochemical Engineering / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd,

(Sprawa C-123/21 P)

(2021/C 182/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, dikigoros, P. Billiet, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA i Caviro Distillerie Srl

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-541/18;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez wnoszącą odwołanie w jej skardze do Sądu oraz stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia⁽¹⁾, w zakresie w jakim dotyczy ono wnoszącej odwołanie lub tytułem żądania ewentualnego, w całości, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przez Sądem w sprawie T-541/18; oraz
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi w celu wydania przez niego orzeczenia w przedmiocie któregośkolwiek z zarzutów wnoszącej odwołanie, jeśli uzasadnia to stan postępowania; oraz
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania: punkty 64, 65 i 74 zaskarżonego wyroku naruszają prawo, gdyż Sąd stwierdził w nich, że zgodność z prawem aktów Unii Europejskiej przyjętych na podstawie art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ nie może być przedmiotem kontroli w świetle protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO (zwanego dalej „protokołem o przystąpieniu”). Ponadto, zaskarżony wyrok narusza prawo, gdyż Sąd nie uznał w nim, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi wyjątek od art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego, który może być stosowany w szczególności do przywozu z Chin do Unii wyłącznie na podstawie postanowień art. 15 lit. a) ppkt ii) i lit. d) protokołu o przystąpieniu tak długo, jak postanowienia te pozostają w mocy. Wykorzystanie przez Komisję Argentyny jako państwa analogicznego w przypadku wnoszącej odwołanie było błędne zarówno na gruncie prawa Unii jak i prawa WTO. Podejście to doprowadziło do ustalenia przez Komisję bardzo wysokiego marginesu dumping w odniesieniu do wnoszącej odwołanie, podczas gdy taki margines w ogóle by nie istniał, gdyby Komisja zamiast tego zastosowała wobec wnoszącej odwołanie przepisy art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego.

Zarzut drugi odwołania: ustalenia Sądu zawarte w pkt 103, 106, 109–112, 114, 116, 117, 120 i 121 zaskarżonego wyroku są obarczone oczywistymi błędami w stosowaniu prawa z uwagi na twierdzenie, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 1, 2 i 5, art. 11 ust. 2 i 9 rozporządzenia podstawowego oraz ciążącego na niej obowiązku zachowania staranności i zasady dobrej administracji poprzez pominięcie w swej ocenie stanu unijnego sektora kwasu winowego wyników i działalności gospodarczej Distilerie Mazzari, będącej największym, rentownym i najprężniejszym unijnym producentem kwasu winowego, jak również faktu, że nieprzemyślana decyzja inwestycyjna niektórych unijnych producentów kwasu winowego negatywnie wpłynęła na ich wyniki.

Zarzut trzeci odwołania: ustalenia Sądu zawarte w pkt 138, 139, 145–147, 150 i 152 zaskarżonego wyroku są obarczone oczywistymi błędami w stosowaniu prawa z uwagi na twierdzenie, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 1, 2 i 5, art. 11 ust. 2 i 9 rozporządzenia podstawowego oraz ciążącego na niej obowiązku zachowania staranności i zasady dobrej administracji poprzez odmowę uwzględnienia działalności Hangzhou Bioking, największego chińskiego eksportera kwasu winowego do Unii jak też wpływu zmian klimatycznych oraz różnic między końcowym przeznaczeniem syntetycznego i naturalnego kwasu winowego w swej ocenie dotyczącej prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody.

Zarzut czwarty odwołania: Sąd naruszył prawo w pkt 171 i 173–177 zaskarżonego wyroku stwierdzając, że Komisja ujawniła wnoszącej odwołanie w niniejszej sprawie wszystkie najważniejsze ustalenia i fakty w odpowiednim czasie. Gdyby Komisja wywiązała się ze swych obowiązków ciążących na niej na mocy art. 3 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 2 i 4, art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego jak również art. 6 ust. 4 i 6 ust. 2 Porozumienia antydumpingowego WTO, wnosząca odwołanie przedstawiłaby Komisji użyteczne uwagi, a wynikające z nich ustalenia w przedmiocie zagrożeń dla Unii oraz prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody byłyby inne i korzystne dla wnoszącej odwołanie.

Ponadto, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przy ocenie, na podstawie art. 296 TFUE, twierdzeń wnoszącej odwołanie dotyczących (1) braku podstawy prawnej dla zastosowania art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego w spornym rozporządzeniu w pkt 187 zaskarżonego wyroku; (2) stanu unijnego sektora kwasu winowego w pkt 188 zaskarżonego wyroku; oraz (3) prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody oraz znaczenia wyników Hangzhou Bioking's w pkt 189 zaskarżonego wyroku. Te twierdzenia powinny zostać rozważone w kontekście pierwszego i czwartego zarzutu, poniesionych przez wnoszącą odwołanie w skardze przed Sądem.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/921 z dnia 28 czerwca 2018 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 164, s. 14).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 lutego 2021 r. – Lietuvos notarų rūmai, M.S., S.Š., D.V., V.P., J.P., D.L.-B., D.P., R.O.I. / Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

(Sprawa C-128/21)

(2021/C 182/56)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strona w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Lietuvos notarų rūmai, M.S., S.Š., D.V., V.P., J.P., D.L.-B., D.P., R.O.I.

Druga strona postępowania: Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że notariusze w Republice Litewskiej są – przy wykonywaniu czynności dotyczących przyjętych przez izbę notarialną objaśnień rozpatrywanych w niniejszej sprawie – przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 101 TFUE?
2. Czy art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że rozpatrywane w niniejszej sprawie objaśnienia przyjęte przez litewską izbę notarialną stanowią decyzję związku w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
3. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy celem lub skutkiem tych objaśnień jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
4. Czy – przy orzekaniu w przedmiocie ewentualnego naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE – objaśnienia rozpatrywane w niniejszej sprawie należy oceniać w świetle kryteriów określonych w pkt 97 wyroku Wouters⁽¹⁾?
5. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy cele wskazane przez skarżących, mianowicie ujednolicenie praktyki notarialnej, wypełnienie luki prawnej, zapewnienie ochrony interesów konsumentów, zagwarantowanie przestrzegania zasad równego traktowania konsumentów i proporcjonalności, jak również zapewnienie notariuszom ochrony przed bezzasadnymi roszczeniami cywilnoprawnymi, stanowią uzasadnione cele na potrzeby dokonywania oceny owych objaśnień w świetle kryteriów określonych w pkt 97 wyroku Wouters?
6. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte: czy należy uznać, że ograniczenia nałożone w tych objaśnieniach nie wykraczają ponad to, co jest niezbędne do zapewnienia realizacji owych uzasadnionych celów?
7. Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż notariusze będący członkami prezydium dopuścili się naruszenia owego artykułu, oraz że można na nich nałożyć kary pieniężne w związku z tym, iż uczestniczyli w przyjęciu objaśnień rozpatrywanych w niniejszej sprawie, wykonując jednocześnie zawód notariusza?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 19 lutego 2002 r., C-309/99, EU:C:2002:98.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2020 r. w sprawie T-350/20,
Wagenknecht / Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2021 r. przez Lukáša Wagenknechta**

(Sprawa C-130/21 P)

(2021/C 182/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lukáš Wagenknecht (przedstawiciel: A. Koller, advokátka)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości postanowienia Sądu w sprawie T-350/20, Wagenknecht/Komisja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku bezstronności z uwagi na konflikt interesów sędziego Sądu J. C. Laitenbergera wynikający, po pierwsze, z faktu, że do roku 2019 pełnił on funkcję dyrektora generalnego Komisji Europejskiej, i po drugie, że w ramach sprawowania tego stanowiska w 2018 r. w ramach komunikacji z wnoszącym odwołanie wyraził za pośrednictwem swojego rzecznika oficjalny pogląd, w którym stwierdzono, iż Komisja Europejska powinna uniknąć badania pomocy państwa, ewentualnie bezprawnie przyznanej Agrofert Group. Taka sytuacja sprawia obiektywne wrażenie konfliktu interesów sędziego J.C. Laitenbergera, bez względu na to, czy doszło do naruszenia konkretnej zasady konfliktu interesów.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku sumienności sędziów Sądu wynikającego z ich braku zdolności do uznania fundamentalnego znaczenia niniejszej sprawy w związku z zasadniczym instytucjonalnym funkcjonowaniem Unii Europejskiej i jej podstawowymi wartościami oraz do dostosowania postępowania i będącego jego wynikiem postanowienia do tych aspektów.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku niezależności ósmej izby Sądu ze względu na to, że Sąd przyjął bezkrytycznie strategię procesową Komisji Europejskiej mającą na celu uniknięcie kontroli merytorycznej jej aktów jako instytucji publicznej oraz zrezygnował de facto z kontroli sądowej instytucji Unii Europejskiej, w tym Komisji Europejskiej, w związku ze spoczywającym na nich obowiązkiem przestrzegania zakazu konfliktu interesów w odniesieniu do budżetu Unii.

Zarzut czwarty dotyczy odmówienia wnoszącemu odwołanie dostępu do wymiaru sprawiedliwości przez Sąd z uwagi na okoliczność, że nie pozwala on na ukaranie instytucji publicznych Unii, w tym Komisji Europejskiej, jeżeli naruszyły one konkretne przepisy prawa Unii i naruszyły podstawowe wartości Unii. Pozbawienie obywateli Unii i ich wybranych przedstawicieli możliwości pozywania takich instytucji w związku z beczynnością stanowi „odmowę sprawiedliwości”.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa do życia wnoszącego odwołanie, ponieważ Sąd nie zbadał popartego dowodami twierdzenia wnoszącego odwołanie, że jego życie jest zagrożone ze względu na powołanie się na swoje prawa przed Trybunałem Sprawiedliwości, który dotyczy – jakkolwiek pośrednio – konfliktu interesów czeskiego premiera Andreja Babiša.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa do rzetelnego procesu zgodnie z art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na: po pierwsze, brak oceny większości argumentów wnoszącego odwołanie będący wynikiem zignorowania pod względem ilościowym i jakościowym argumentów wnoszącego odwołanie, po drugie, zastosowanie „fauli argumentacyjnych” w odniesieniu do niewielu argumentów wnoszącego odwołanie, polegających na pozytywnej i negatywnej błędnej interpretacji argumentów wnoszącego odwołanie, i po trzecie, brak jakiegokolwiek oceny argumentów wnoszącego odwołanie.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia podstawowej wartości demokracji ze względu na okoliczność, że ogólne zwleknięcie przez instytucje Unii z rozstrzygnięciem problemu konfliktu interesów czeskiego premiera jest dla nich korzystne, ponieważ pozwala Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim łatwiej „wyciągnąć zgodę” od Republiki Czeskiej w Radzie Europejskiej w kwestiach, które leżą w interesie tych innych państw członkowskich i Komisji Europejskiej, lecz nie w interesie Republiki Czeskiej, co w rzeczywistości zmniejsza wartość głosów Republiki Czeskiej jako państwa członkowskiego w Radzie Europejskiej.

Zarzut ósmy dotyczy naruszenia podstawowej wartości praworządności przez Sąd, jako że oświadczył on, iż członek parlamentu państwa członkowskiego nie ma interesu w zwróceniu się do Trybunału z pytaniem, czy organ wykonawczy Unii (Komisja) przestrzega obowiązków spoczywających na nim na podstawie wiążącego prawodawstwa Unii oraz że podatnik Unii nie ma interesu w zwróceniu się do Trybunału, za pośrednictwem swojego wybranego przedstawiciela, przewodniczącego Stałego Komitetu Republiki Czeskiej, z wnioskiem o kontrolę zgodności z prawem rozdziału środków publicznych oraz tego, czy organ wykonawczy Unii (Komisja) przestrzega i zapewnia przestrzeganie reguł prawidłowego rozdziału pieniędzy podatników.

Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia przez Sąd podstawowej wartości równości wobec prawa, ponieważ Unia Europejska przestałaby być międzynarodową organizacją przestrzegającą podstawowej wartości równości wobec prawa, jeżeli – jak twierdziła Komisja i co potwierdził Sąd – niektóre osoby i instytucje (krajowe) są związane art. 61 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ i art. 325 ust. 1 TFUE, podczas gdy inne osoby (komisarze) i instytucje (Komisja) w rzeczywistości nie są nimi związani, ponieważ nikt nie mógłby ich pozwać przed Trybunałem Sprawiedliwości w przypadku, gdy te ostatnie osoby i instytucje naruszyłyby wspomniane artykuły poprzez zaniechanie polegające na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z tych artykułów.

Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia podstawowej wartości praworządności, ponieważ odmowa działania, co narusza podstawowe wartości Unii, nie może zostać konwalidowana poprzez ciągłą odmowę podjęcia działania przez Komisję.

Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasad wspólnych systemom prawnym państw członkowskich, mianowicie zasady zakazu konfliktu interesów urzędników publicznych, w tym członków rządu, która to zasada wiąże się również z rzeczywistym stosowaniem tej zasady, co z kolei zakłada możliwość wniesienia przez osobę mającą interes odmienny od interesów instytucji Unii Europejskiej, w tym Komisji Europejskiej, skargi na bezczynność Komisji z uwagi na niezapewnienie faktycznego stosowania zakazu konfliktu interesów.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 2 marca 2021 r. – Postępowanie karne przeciwko KI

(Sprawa C-131/21)

(2021/C 182/58)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság.

Strona w postępowaniu głównym

KI

Pytania prejudycjalne

Czy sprzeczne z postanowieniami art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretowanego w świetle art. 4 protokołu dodatkowego nr 7 do Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) z 1950 i stosownego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jest wszczynanie postępowania karnego, którego przedmiotem są częściowo okoliczności faktyczne, za które na stronę skarżącą nałożono już prawomocnym orzeczeniem w postępowaniu karno-administracyjnym grzywnę *in situ*, która wobec braku jej zapłaty, została przekształcona w drodze orzeczenia sądowego w karę pozbawienia wolności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 4 marca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / GD i WT

(Sprawa C-135/21)

(2021/C 182/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona przeciwna: GD, WT

Pytanie prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-315/19,
BT / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej**

(Sprawa C-138/21 P)

(2021/C 182/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: BT, Komisja Europejska, Parlament Europejski, Association internationale des anciens de l'Union européenne (AIACE Internationale)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Rada podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem żądania głównego, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia różnicy w traktowaniu, dla celów przyznania renty rodzinnej na podstawie art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, między, z jednej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński przed zakończeniem służby a, z drugiej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński po zakończeniu służby. Zdaniem Rady, Sąd nie dokonał oceny porównywalności rozpatrywanych sytuacji pod względem wszystkich charakteryzujących je czynników, w tym w szczególności odpowiednich sytuacji prawnych, w świetle przedmiotu i celu aktu prawnego Unii, który ustanawia rozpatrywane rozróżnienie, czyli regulaminu pracowniczego jako całości. Sąd naruszył zatem prawo, gdy stwierdził, że data zawarcia małżeństwa jest jedynym czynnikiem decydującym o zastosowaniu art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, podczas gdy tym, co uzasadnia odmienne traktowanie jest zasadnicza różnica, zarówno faktyczna jak i prawna, pomiędzy sytuacją prawną urzędnika zajmującego jedno ze stanowisk, o których mowa w art. 35 regulaminu pracowniczego a sytuacją prawną byłego urzędnika.

Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu kontroli sądowej wyborów dokonanych przez prawodawcę Unii. Sąd odniósł się do istnienia „zwykłego” marginesu swobody prawodawcy Unii, który „oznacza konieczność sprawdzenia, czy nie jest nieracjonalne, aby prawodawca Unii ocenił, że wprowadzona różnica w traktowaniu może być właściwa i konieczna do osiągnięcia zamierzonego celu”. Tymczasem sąd przyznał, że prawodawca Unii, w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji, dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinach, w których jego działanie wymaga dokonania wyborów o charakterze politycznym, gospodarczym lub społecznym oraz w których jest on zobowiązany do dokonywania złożonych ocen i oszacowań, jak to ma miejsce w przypadku organizacji systemu zabezpieczenia społecznego. Nie chodzi więc o to, czy środek przyjęty w takiej dziedzinie był jedyny lub najlepszy z możliwych. Jedynie bowiem okoliczność, że jest on w sposób oczywisty niewłaściwy w stosunku do celu, który zamierzają osiągnąć właściwe instytucje, może mieć wpływ na zgodność z prawem tego środka. Dokonując kontroli, która wykracza poza oczywiście niewłaściwy charakter rozpatrywanego środka, Sąd zastąpił własną ocenę oceną prawodawcy i tym samym przekroczył granice kontroli zgodności z prawem.

Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w ramach badania uzasadnionego charakteru różnicy w traktowaniu. Badanie to jest obciążone, po pierwsze, naruszeniem prawa popełnionym przez Sąd w odniesieniu do określenia zakresu kontroli wyborów dokonanych przez prawodawcę. Po drugie, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania niezgodności przepisu prawnego z prawem pierwotnym, a nie na instytucjach, które opracowały dany akt prawny, obowiązek wykazania jego zgodności z prawem. Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdy badał uzasadnienie odmiennego traktowania w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym ogólne domniemanie oszustwa nie może być wystarczające dla uzasadnienia środka, który narusza cele Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i doszedł do wniosku, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego ustanawia „ogólne i niepodważalne domniemanie oszustwa w odniesieniu do małżeństw trwających krócej niż pięć lat”.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa i obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do ustaleń Sądu dotyczących naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na wiek. Po pierwsze, w pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd odwołuje się zarówno do wieku pozostałego przy życiu małżonka, jak i do wieku urzędnika lub byłego urzędnika, naruszając w ten sposób obowiązek uzasadnienia. Następnie stwierdzenie istnienia szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób w określonym wieku lub w określonym przedziale wiekowym zależy między innymi od wykazania, że rozpatrywane przepisy mają niekorzystny wpływ na znacznie większą część osób w określonym wieku niż osób w innym wieku, czego w omawianym wypadku brak. Wreszcie, zakładając, że istnieje różnica w traktowaniu wynikająca pośrednio z wieku byłego urzędnika w chwili zawarcia małżeństwa, Sąd nie zbadał, czy różnica ta jest zgodna z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych i czy spełnia kryteria określone w art. 52 ust. 1 karty.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-243/18,
VW / Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej**

(Sprawa C-139/21 P)

(2021/C 182/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: VW, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Rada podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem żądania głównego, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia różnicy w traktowaniu, dla celów przyznania renty rodzinnej na podstawie art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, między, z jednej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński przed zakończeniem służby a, z drugiej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński po zakończeniu służby. W tym względzie Rada podnosi, że Sąd nie dokonał oceny porównywalności rozpatrywanych sytuacji pod względem wszystkich charakteryzujących je czynników, w tym w szczególności odpowiednich sytuacji prawnych, w świetle przedmiotu i celu aktu prawnego Unii, który ustanawia rozpatrywane rozróżnienie, czyli regulaminu pracowniczego jako całości. Sąd naruszył zatem prawo, gdy stwierdził, że data zawarcia małżeństwa jest jedynym czynnikiem decydującym o zastosowaniu art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, podczas gdy tym, co uzasadnia odmienne traktowanie jest zasadnicza różnica, zarówno faktyczna jak i prawna, pomiędzy sytuacją prawną urzędnika zajmującego jedno ze stanowisk, o których mowa w art. 35 regulaminu pracowniczego a sytuacją prawną byłego urzędnika.

Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu kontroli sądowej wyborów dokonanych przez prawodawcę Unii. Według Rady Sąd odniósł się do istnienia „zwykłego” marginesu swobody prawodawcy Unii, który „oznacza konieczność sprawdzenia, czy nie jest nieracjonalne, aby prawodawca Unii ocenił, że wprowadzona różnica w traktowaniu może być właściwa i konieczna do osiągnięcia zamierzonego celu”. Tymczasem sąd przyznał, że prawodawca Unii, w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji, dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinach, w których jego działanie wymaga dokonania wyborów o charakterze politycznym, gospodarczym lub społecznym oraz w których jest on zobowiązany do dokonywania złożonych ocen i oszacowań, jak to ma miejsce w przypadku organizacji systemu zabezpieczenia społecznego. Nie chodzi więc o to, czy środek przyjęty w takiej dziedzinie był jedyny lub najlepszy z możliwych. Jedynie bowiem okoliczność, że jest on w sposób oczywisty niewłaściwy w stosunku do celu, który zamierzają osiągnąć właściwe instytucje, może mieć wpływ na zgodność z prawem tego środka. Dokonując kontroli, która wykracza poza oczywiście niewłaściwy charakter rozpatrywanego środka, Sąd zastąpił własną ocenę oceną prawodawcy i tym samym przekroczył granice kontroli zgodności z prawem.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w ramach badania uzasadnionego charakteru różnicy w traktowaniu. Badanie to jest obarczone, po pierwsze, naruszeniem prawa popełnionym przez Sąd w odniesieniu do określenia zakresu kontroli wyborów dokonanych przez prawodawcę. Po drugie, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania niezgodności przepisu prawnego z prawem pierwotnym, a nie na instytucjach, które opracowały dany akt prawny, obowiązek wykazania jego zgodności z prawem. Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdy badał uzasadnienie odmiennego traktowania w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym ogólne domniemanie oszustwa nie może być wystarczające dla uzasadnienia środka, który narusza cele Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i doszedł do wniosku, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego ustanawia „ogólne i niepodważalne domniemanie oszustwa w odniesieniu do małżeństw trwających krócej niż pięć lat”.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 8 marca 2021 r. – Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF),
Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga
Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France / Ministre de la
Transition écologique, Premier ministre**

(Sprawa C-147/21)

(2021/C 182/62)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France

Druga strona postępowania: Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie przyjęło, w interesie zdrowia publicznego i środowiska, przepisy ograniczające w dziedzinie praktyk handlowych i reklamy takie jak te przewidziane w art. L. 522–18 i L. 522–5-3 code de l'environnement? W stosownym przypadku, pod jakimi warunkami państwo członkowskie może przyjąć takie przepisy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2021 r. przez Fakro sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-515/18, Fakro / Komisja

(Sprawa C-149/21 P)

(2021/C 182/63)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fakro sp. z o.o. (Przedstawiciele: A. Radkowiak-Macuda, Z. Kiedacz, radcy prawni)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w części tj. w zakresie pkt 1 wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności Decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu, który dzieli się na dwie zasadnicze części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 105 ust. 1 TFUE w związku z art. 102 TFUE poprzez przyjęcie, że:

- 1) Komisja nie popełniła oczywistego błędu oceniając interes UE w dalszym badaniu sprawy jako niski i odrzucając skargę z powodu niskiego priorytetu. Zarzut ten dzieli się na cztery zarzuty szczegółowe, dotyczące naruszenia przez Sąd prawa poprzez przyjęcie, że: (i) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że istnieje jedynie ograniczone prawdopodobieństwo ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (ii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że zakres koniecznego dochodzenia byłby nieproporcjonalny do prawdopodobieństwa ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (iii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu nie dokonując wyważenia przesłanki wpływu zarzucanego naruszenia na funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz, że (iv) inne przesłanki przy ocenie interesu Unii niż te, które przyjęła Komisja, są niedopuszczalne;
- 2) dwa kanały dystrybucji okien dachowych (sprzedaż na inwestycję oraz inna sprzedaż) nie stanowią świadczeń równoważnych.

W ramach drugiego zarzutu, który dzieli się na dwie części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w postaci zasady dobrej administracji (art. 41 Karty praw podstawowych (dalej: KPP)) w zw. z zasadą prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (art. 47 KPP) w zw. z art. 102 TFUE poprzez jego błędną wykładnię w ramach której przyjął że:

- 1) czas trwania postępowania przed Komisją oraz brak wydania merytorycznej Decyzji nie miał wpływu na możliwość dochodzenia przez Fakro jego podstawowych praw;

- 2) w sprawie nie nastąpiło naruszenie przez Komisję zasady bezstronności, a w konsekwencji, że ustalenie braku interesu UE w rozpoznaniu sprawy nie opierało się na dyskryminujących przesłankach.

W ramach trzeciego zarzutu, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w postaci pełnej skuteczności (*effet utile*) art. 102 TFUE w zw. z art. 17 ust. 1 TUE w zw. z art. 105 TUE w zw. z zasadą dobrej administracji w zw. z prawem do skutecznej ochrony sądowej poprzez przyjęcie, że Komisja nie była wyłącznie właściwa do prowadzenia postępowania, Komisja nie była zobowiązana do analizowania sytuacji Fakro pod kątem efektywnej możliwości dochodzenia przez niego praw objętych Skargą do Komisji, zaś Fakro celem dochodzenia swoich praw było zobowiązane do podejmowania równoległe do postępowania prowadzonego przed Komisją działań prawnych przed krajowymi organami konkurencji oraz na drodze sądowej na terytoriach państw członkowskich, gdzie dochodziło do skarżonych naruszeń.

W ramach czwartego zarzutu, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 296 TFUE poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Komisja nie naruszyła obowiązku należytego uzasadnienia w zakresie marek walczących i rabatów inwestycyjnych.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 lutego 2021 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), Khazar Sea Shipping Lines Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Irinvestship Ltd, IRISL Europe GmbH / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-506/19 P) ⁽¹⁾

(2021/C 182/64)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z 23.09.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Montreuil – Francja) – Bank of China Limited / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-737/19) ⁽¹⁾

(2021/C 182/65)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – PR, BV / Germanwings GmbH

(Sprawa C-558/20) ⁽¹⁾

(2021/C 182/66)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.01.2021.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – Germanwings GmbH / KV**

(Sprawa C-8/21) ⁽¹⁾

(2021/C 182/67)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ JO C 88 z 15.3.2021.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – FMC / Komisja

(Sprawa T-719/17) ⁽¹⁾

[Środki ochrony roślin – Substancja czynna flupyrsulfuron metylowy – Nieodnowienie włączenia do załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 – Procedura oceny – Propozycja sklasyfikowania substancji czynnej – Zasada ostrożności – Prawo do obrony – Pewność prawa – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Zasada niedyskryminacji – Zasada dobrej administracji – Uzasadnione oczekiwania]

(2021/C 182/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FMC Corporation (Filadelfia, Pensylwania, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci D. Waelbroeck, I. Antypas i A. Accarain)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis, G. Koleva i I. Naglis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1496 z dnia 23 sierpnia 2017 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej DPX KE 459 (flupyrsulfuron metylowy), zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2017, L 218, s. 7).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FMC Corporation porywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane ze wstąpieniem do postępowania w miejsce dotychczasowej strony oraz z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – EJ / EBI

(Sprawa T-585/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Koszty przejazdu – Podwójny dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu – Dziecko dotknięte poważną chorobą – Ograniczenie możliwości wstecznego skorzystania z pokrycia tych kosztów i z tego podwójnego dodatku – Rozsądny termin – Obowiązek dbałości – Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie]

(2021/C 182/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EJ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: adwokaci J. Klein, M. Loizou i T. Gilliams, pełnomocnicy, wspierani przez J. Curralla i B. Wägenbaura)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mające na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 lutego 2018 r. ograniczającej do osiemnastu miesięcy możliwość wstecznego skorzystania z pokrycia powtarzających się kosztów przejazdu ponoszonych przez stronę skarżącą ze względu na poważną chorobę dziecka, a także decyzji z dnia 23 marca 2018 r. ograniczającej do pięciu lat możliwość wstecznego skorzystania z podwójnego dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, i po drugie, uzyskanie naprawienia szkód majątkowych i krzywdy, jakie miała ponieść strona skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 10 marca 2021 r. – Productos Jamaica / EUIPO – Alada 1850 (flordeJamaica)

(Sprawa T-739/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Umorzenie postępowania]

(2021/C 182/70)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Productos Jamaica, SL (Algezares, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Temiño Cenicerós)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J.F. Crespo Carrillo i S. Palmero Cabezas, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Alada 1850, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lipca 2019 r. (sprawy połączone R 1431/2018-1 i R 1440/2018-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Alada 1850 a Productos Jamaica.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Productos Jamaica, SL i Alada 1850 pokrywają własne koszty oraz, po połowie, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 432 z 23.12.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2021 r. – PNB Banka / EBC(Sprawa T-50/20) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Postępowanie upadłościowe – Odmowa uwzględnienia przez EBC wniosku zarządu instytucji kredytowej o wydanie zarządcy sądowemu tej instytucji polecenia udzielenia umocowanemu przez ten zarząd adwokatowi dostępu do pomieszczeń, informacji, personelu oraz zasobów owej instytucji – Właściwość organu wydającego akt – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2021/C 182/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Saseta, F. Bonnard i V. Hümpfner, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EBC z dnia 19 listopada 2019 r., w której EBC odmówił nakazania zarządcy sądowemu skarżącej udzielenia umocowanemu przez zarząd skarżącej adwokatowi dostępu do jej pomieszczeń, posiadanych przez nią informacji, jej personelu oraz jej zasobów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Republiki Łotewskiej o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) PNB Banka AS pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC) z wyjątkiem kosztów związanych z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.
- 4) PNB Banka, EBC i Republika Łotewska pokrywają własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 6.4.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – 3M Belgium / ECHA(Sprawa T-160/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – REACH – Zidentyfikowanie kwasu perfluorobutanosulfonowego (PFBS) i jego soli jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy – Umieszczenie na liście substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Termin do wniesienia skargi – Artykuł 59 ust. 10 rozporządzenia nr 1907/2006 – Artykuł 59 regulaminu postępowania – Niedopuszczalność]

(2021/C 182/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 3M Belgium (Diegem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.P. Montfort i T. Delille)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ECHA/01/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie umieszczenia kwasu perfluorobutanosulfonowego i jego soli na liście substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku Europejskiej Rady Przemysłu Chemicznego (CEFIC) o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) 3M Belgium pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), z wyjątkiem kosztów związanych z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) 3M Belgium, ECHA i CEFIC pokrywają własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 11 marca 2021 r. – Techniplan/Komisja**(Sprawa T-426/20) (¹)****[Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – FED – Artykuł 76 lit. d) regulaminu postępowania – Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność]****(2021/C 182/73)****Język postępowania: włoski****Strony**

Strona skarżąca: Techniplan Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: R. Giuffrida i A. Bonavita, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Bianchi i J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie, mające doprowadzić do stwierdzenia nieważności pisma Komisji z dnia 28 maja 2020 r. i związanej z nim noty obciążeniowej oraz, po drugie, żądanie zasądzenia odszkodowania za szkodę, jaką miałyby ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Techniplan Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 19 marca 2021 r. – Indofil Industries (Netherlands)/Komisja**(Sprawa T-742/20 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/2087 – Nieodnawianie zatwierdzenia substancji czynnej mankozeb – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]**

(2021/C 182/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Indofil Industries (Netherlands) BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Dawes, I. Naglis i G. Koleva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/2087 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie nieodnawienia zatwierdzenia substancji czynnej mankozeb, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2020, L 423, p. 50).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie wiceprezesa Sądu z dnia 12 marca 2021 r. – Ciano Trading & Services CT & S i in. / Komisja**(Sprawa T-45/21 R)****[Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność – Brak pilnego charakteru]**

(2021/C 182/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ciano Trading & Services CT & S SpA (Fiumicino, Włochy), Silvia Brizio (Venaria Reale, Włochy), Laurence André (Grivegnée, Belgia), Lidia Pacitti (Neder-over-Heembeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci D. Gillet i S. Van Besien)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Van Noyen i M. Ilkova, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 278 i 279 TFUE, mające na celu, w szczególności i w istocie, zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie unieważnienia postępowania przetargowego OIB/2019/CPN/0039 dotyczącego zawarcia umowy mającej za przedmiot zarządzanie/wykonywanie koncesji odnoszącej się do usług trwałego zbiorowego żywienia w restauracjach, w tym usług w postaci bankietów, dostarczania napojów na zebrania, a także posiłków dla dzieci.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2020 r. – OQ / Komisja**(Sprawa T-713/20)**

(2021/C 182/76)

*Język postępowania: chorwacki***Strony***Strona skarżąca:* OQ (przedstawiciel: adwokat R. Štaba)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr z dnia 3 września 2020 r., wydanej w ramach konkursu EPSO/AD/378/20 (AD 7) – prawnicy lingwiści języka chorwackiego (HR), dziedzina: prawnicy lingwiści w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, C 72 A – z dnia 5 marca 2020 r. oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr z dnia 12 października 2020 r., wydanej w ramach konkursu EPSO/AD/378/20 (AD 7) prawnicy lingwiści języka chorwackiego (HR), dziedzina: prawnicy lingwiści w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej, C 72 A – z dnia 5 marca 2020 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.*

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nadużycia władzy przez stronę pozwaną.

W dniu 12 października 2020 r. EPSO wydało decyzję, w której oddaliło odwołanie strony skarżącej od decyzji z dnia 3 września 2020 r. o wykluczeniu jej z kolejnego etapu konkursu ze względu na to, że strona skarżąca, między innymi, nie ma dyplomu prawa chorwackiego, ani też znajomości prawa chorwackiego, zaś decyzja z dnia 13 marca 2013 r., w drodze której jej dyplom został uznany w Republice Chorwackiej, nie obejmuje porównania programu studiów. W ten sposób EPSO dokonało własnej oceny, do czego nie upoważnia go żaden przepis prawa Unii, a w związku z tym naruszyło zasadę podziału kompetencji w Unii Europejskiej i przekroczyło swoje uprawnienia, gdyż bezsporne jest, że oceny zagranicznych kwalifikacji dokonują wyłącznie organy krajowe upoważnione do tego na mocy ustawy, a konkretnie w tym przypadku chorwacka Agencja za znanost i visoko obrazovanje (agencja do spraw nauki i wyższego wykształcenia) na podstawie ustawy o uznawaniu zagranicznych kwalifikacji, zasad oceny zagranicznych dyplomów szkół wyższych oraz kryteriów oceny stosowanych w postępowaniu w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Naruszona została jedna z zasad podstawowych – zasada pomocniczości.

2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.

EPSO działało w sposób arbitralny i uznaniowy, nie uwzględniło ustawodawstwa Republiki Chorwackiej oraz praktyki trybunału konstytucyjnego Republiki Chorwackiej, ani też decyzji agencji do spraw nauki i wyższego wykształcenia z dnia 13 marca 2013 r., w której uznano kwalifikacje zagraniczne strony skarżącej, a także w żaden sposób nie zbadało okoliczności, że strona skarżąca została wpisana na listę aplikantów adwokackich chorwackiej izby adwokackiej zgodnie z chorwacką ustawą o adwokaturze, a do celów tego wpisu uznane kwalifikacje zagraniczne strony skarżącej zostały potraktowane równoważnie z kwalifikacjami chorwackimi wymaganymi do wykonywania czynności zawodowych aplikanta adwokackiego. Strona skarżąca odbywała praktyki w kancelariach adwokackich, z czego jasno wynika, wbrew twierdzeniom pozwanej, że posiada wiedzę na temat chorwackiego systemu prawnego i prawa chorwackiego oraz zawodowe umiejętności i doświadczenie na poziomie wystarczającym na potrzeby rozpatrywanego stanowiska, na które ogłoszono konkurs (strona skarżąca przystąpiła też w międzyczasie do egzaminu adwokackiego). EPSO nie wzięło pod uwagę także okoliczności, że strona skarżąca ma ponad trzy lata doświadczenia w tłumaczeniu.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Sánchez-Gavito León / Rada i Komisja

(Sprawa T-100/21)

(2021/C 182/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maria del Carmen Sánchez-Gavito León (Reston, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Veissiere, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niepodjęcie działań przez pozwane jest niezgodne z prawem;
- nakazanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez pozwane, będącej członkiem Międzynarodowego Komitetu Doradczego ds. Bawelny (ICAC), podjęcia działań względem dyrektora wykonawczego ICAC z uwagi na popełnione przewinienie;
- nakazanie bezzwłocznego zawieszenia wkładu finansowego Unii Europejskiej na rzecz ICAC do czasu, kiedy ICAC zacznie szanować prawa człowieka chronione na mocy traktatów Unii Europejskiej;
- zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję i Radę, na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 300 000 EUR;
- zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję i Radę, odszkodowania z tytułu utraty zatrudnienia, utraconych możliwości oraz szkody w związku z jej niewykorzystanymi perspektywami zawodowymi w wysokości 103 542,92 dolarów amerykańskich (USD) (według aktualnego kursu wymiany EUR) odpowiadającej półtorarocznemu wynagrodzeniu w oparciu o jej ostatni pasek wynagrodzenia w ICAC (69 055,28 USD);
- zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję i Radę, na rzecz skarżącej odszkodowania za szkodę majątkową w wysokości 19 368,13 USD (według aktualnego kursu wymiany EUR) wraz z zapłatą odsetek według obowiązującej rocznej stopy odsetek (od czerwca 2019 r.);
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego w oparciu o przedstawione rachunki za honoraria.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja i Rada zaniechały podjęcia działań, a z powodu tego ich zaniechania skarżąca doznała wyraźnej krzywdy i poniosła poważną szkodę, została pozbawiona dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz naruszone zostały jej prawa do godności oraz bezpiecznego środowiska pracy.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwane mają obowiązek działania zgodnie z traktatami, a w szczególności zgodnie z art. 207 TFUE, stanowiącym podstawę przystąpienia Unii Europejskiej do Międzynarodowego Komitetu Doradczego ds. Bawełny (ICAC), który stanowi, że wspólna polityka handlowa prowadzona jest zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii. Na Komisji ciąży zobowiązanie na podstawie art. 314 i 317 TFEU oraz musi ona działać w zgodzie z interesami, wartościami i zasadami [Unii], zgodnie z art. 3 TUE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym z uwagi na brak podjęcia działań ze strony Komisji i Rady naruszone zostały prawa podstawowe skarżącej, takie jak prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz bezpiecznego środowiska pracy.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2021 r. – Bastion Holding i in. / Komisja

(Sprawa T-102/21)

(2021/C 182/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bastion Holding BV (Amsterdam, Niderlandy) i 35 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci B. Braeken i X.Y.G. Versteeg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji C(2020) 8286 final z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie zmiany programu SA.57712 – COVID-19: program pomocy bezpośredniej w celu wsparcia kosztów stałych małych i średnich przedsiębiorstw ponoszących negatywne skutki epidemii COVID-19 (SA.59535 (2020/N)), zarówno w zakresie w jakim dotyczy ona a) rozróżnienia między MŚP a innymi przedsiębiorstwami, oraz b) maksymalnej kwoty 90 000 EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona a) rozróżnienia między MŚP a innymi przedsiębiorstwami lub b) maksymalnej kwoty 90 000 EUR;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- ponadto obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego uznawszy błędnie, że sporny środek pomocy państwa nie budzi wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym.
 2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja dopuściła się uchybień proceduralnych, ponieważ zaskarżona decyzja zawiera niewystarczające uzasadnienie.
-

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2021 r. – Colombani / ESDZ**(Sprawa T-129/21)**

(2021/C 182/79)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Jean-Marc Colombani (Auderghem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)*Strona pozwana:* Europejska Służba Działań Zewnętrznych**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, w której ESDZ odrzuciła kandydaturę skarżącego na stanowisko szefa delegatury UE w Kanadzie, doręczonej pismem z dnia 6 lipca 2020 r., podpisanym przez dyrektora ds. zasobów ludzkich;
- stwierdzenie nieważności decyzji, w której ESDZ odrzuciła kandydaturę skarżącego na stanowisko dyrektora ANMO, doręczonej pismem z dnia 17 kwietnia 2020 r., podpisanym przez dyrektora ds. zasobów ludzkich;
- stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ oddalającej zażalenie R/353/20;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku zgodności z prawem odrzucenia kandydatury skarżącego, jako dyplomaty krajowego, a także zarzutu niezgodności z prawem ogłoszeń o naborze, których dotyczy skarga, a mianowicie ogłoszenia na stanowisko dyrektora ds. Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej (Moyen-Orient Afrique du Nord, AMNO) (ogłoszenie o naborze 2020/48) oraz na stanowisko szefa delegatury w Kanadzie (ogłoszenie o naborze 2020/134).
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kryterium naboru dotyczącego co najmniej dwuletniego doświadczenia w *middle management* lub na równoważnych stanowiskach.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji, pewności prawa i przewidywalności, ze względu na to, że ocenę doświadczenia zawodowego stosowano do skarżącego ściśle, w odróżnieniu od elastycznego podejścia do innych kandydatów, a także naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie w kwestii zaszeregowania skarżącego oraz naruszenia zasady, że nie można powoływać się na własne przewinienie.
5. Zarzut piąty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie zadań pełnionych przez skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2021 r. – QK / EBC**(Sprawa T-133/21)**

(2021/C 182/80)

*Język postępowania: łotewski***Strony***Strona skarżąca:* QK (przedstawiciel: adwokat A. Bērziņš)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i rozpoznanie jej co do istoty.
- zasądzenie od EBC na rzecz strony skarżącej odszkodowania w kwocie 15 583 195 EUR.
- nakazanie EBC pokrycia wszystkich kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.
- obciążenie BCE kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, wniesionej na podstawie art. 268 TFUE i art. 340 akapit trzeci TFUE, strona skarżąca podnosi jeden zarzut. Twierdzi w nim, że wydając zaskarżoną w skardze decyzję z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia udzielonego AS Trasta Komerbanka⁽¹⁾ (czyli bankowi, którego strona skarżąca była współwłaścicielem), EBC stał się odpowiedzialny za utratę wartości akcji tego podmiotu posiadanych przez skarżącą.

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (EBC) BCE/SSM/2016 — 529900WIPOINFDWTJ81/1 WOANCA-2016-0005 z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia Trasta Komerbanka, zastąpiona decyzją Europejskiego Banku Centralnego (EBC) BCE/SSM/2016 — 529900WIPOINFDWTJ81/2 z dnia 11 lipca 2016 r., w odniesieniu do której toczy się przed Sądem postępowanie o stwierdzenie nieważności w sprawie T-698/16, Trasta Komerbanka i in./BCE, T-698/16 (Dz.U. 2016, C 441, s. 29; sprostowanie w Dz.U. 2017, C 6, s. 57).

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Apologistics / EUIPO – Kerckhoff (apo-discounter.de)

(Sprawa T-140/21)

(2021/C 182/81)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apologistics GmbH (Markkleeberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hug)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Markus Kerckhoff (Bergisch Gladbach, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy apo-discounter.de w czerwonym i żółtym kolorze – unijny znak towarowy nr 9 435 496

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 grudnia 2020 r. w sprawie R 1439/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim unieważniono w niej prawo do unijnego znaku towarowego apo-discounter.de (nr 009 435 496) w odniesieniu do następujących usług:
 - klasa 35 – Usługi sprzedaży detalicznej następujących towarów: produkty drogerijne, produkty chemiczne, artykuły gospodarstwa domowego i produkty sektora opieki zdrowotnej;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Shakutin / Rada**(Sprawa T-141/21)**

(2021/C 182/82)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Aleksandr Vasilevich Shakutin (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat B. Evtimov)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2129 z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi, decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/2130 z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/339 z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi oraz decyzji Rady (WPZiB) 2021/353 z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie zmiany decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący brak wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do wskazanych przez Radę powodów umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, zwłaszcza w odniesieniu do jego domniemanego udziału w represjach wobec społeczeństwa obywatelskiego i opozycji demokratycznej na gruncie art. 4 lit. a) decyzji Rady 2012/642/WPZiB.
2. Zarzut drugi dotyczący niewskazania przez Radę rzeczywistych powodów na poparcie twierdzenia, że skarżący czerpie korzyści ze wspierania reżimu A. Łukaszenki oraz popełnienia przez nią szeregu oczywistych błędów w ocenie w tym zakresie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2021 r. – Vetpharma Animal Health / EUIPO – Deltavit (DELTATIC)**(Sprawa T-146/21)**

(2021/C 182/83)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Vetpharma Animal Health, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Escudero Pérez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Deltavit SAS (Janzé, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca w postępowaniu przed Sądem

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie unijnego słownego znaku towarowego DELTATIC – zgłoszenie nr 17 806 241

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie R 776/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- orzeczenie, że EUIPO i druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą pokrywają koszty własne i koszty strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 47 ust. 2 w związku z art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2021 r. – UGA Nutraceuticals / EUIPO – Vitae Health Innovation (VITADHA)

(Sprawa T-149/21)

(2021/C 182/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UGA Nutraceuticals Srl (Gubbio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Riva, J. Graffer i A. Ottolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vitae Health Innovation SL (Montmeló, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca w postępowaniu przed Sądem

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego VITADHA – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 352 764

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 stycznia 2021 r. w sprawie R 2719/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji poprzez uznanie braku podobieństwa oznaczeń i dokonanie spornej rejestracji;
- obciążenie pozostałych uczestników postępowania kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2021 r. – Hangzhou Dingsheng Industrial Group i in. / Komisja**(Sprawa T-150/21)**

(2021/C 182/85)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Hangzhou Dingsheng Industrial Group Co., Ltd (Hangzhou, Chiny), Dingheng New Materials Co., Ltd (Rayong, Tajlandia), Thai Ding Li New Materials Co., Ltd (Rayong) (przedstawiciele: G. Coppo i G. Pregno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/2162 z dnia 18 grudnia 2020 r. wszczynającego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, nałożonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/2384 i rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/271 na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, przez przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej wysyłanych z Tajlandii, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Tajlandii, oraz poddającego ten przywóz wymogowi rejestracji, w zakresie w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszania prawa przez Komisję z uwagi na wszczęcie dochodzenia w braku dostatecznych dowodów w rozumieniu art. 13 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2021 r. – Union Syndicale Solidaires des SDIS de France et DOM/TOM / Komisja**(Sprawa T-152/21)**

(2021/C 182/86)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Union Syndicale Solidaires des services départementaux d'incendie et de secours (SDIS) de France et DOM/TOM (Nîmes, Francja) (przedstawiciel: O. Coudray, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej (Komisji Europejskiej) zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesione szkody niematerialne, wraz z odsetkami według stopy określonej przez Europejski Bank Centralny stosowanej dla głównych operacji refinansowania, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego;
- obciążenie Unii Europejskiej (Komisji Europejskiej) kwotą 6 600 EUR tytułem wszystkich kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi o zadośćuczynienie skarżąca zarzuca Komisji, że przez ponad półtora roku nie odpowiedziała na złożoną w trybie administracyjnym skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, którą złożyła przeciwko Republice Francuskiej. Skarżąca zarzuca również Komisji, że nie poinformowała jej z należytą starannością niezwłocznie o stanie przeprowadzonego badania i nie zajęła stanowiska w przedmiocie skargi administracyjnej w rozsądnym terminie. Zdaniem skarżącej Komisja dopuściła się zatem zawinionej bezprawności, która może pociągnąć za sobą odpowiedzialność Unii.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Völkl / EUIPO – Marker Dalbello Völkl (International) (Völkl)

(Sprawa T-155/21)

(2021/C 182/87)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Völkl GmbH & Co. KG (Erding, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Raßmann, M. Suether i F. Adinolfi)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marker Dalbello Völkl (International) GmbH (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Völkl – unijny znak towarowy nr 4 467 569

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2021 r. w sprawie R 568/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i, na wypadek gdyby wzięła udział w niniejszym postępowaniu, drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania odwoławczego.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

**Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Völkl / EUIPO – Marker Dalbello Völkl (International)
(Marker Völkl)**

(Sprawa T-156/21)

(2021/C 182/88)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Völkl GmbH & Co. KG (Erding, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Raßmann, M. Suether i F. Adinolfi)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marker Dalbello Völkl (International) GmbH (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego Marker Völkl – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr W00891106

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2021 r. w sprawie R 0055/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i, na wypadek gdyby wzięła udział w niniejszym postępowaniu, drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania odwoławczego.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2021 r. – Bustos/EUIPO – Bicicletas Monty (motwi)**(Sprawa T-159/21)**

(2021/C 182/89)

*Język skargi: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Dante Ricardo Bustos (Wenling, Chiny) (przedstawiciel: adwokat A. Lorente Berges)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Bicicletas Monty, SA (Sant Feliú de Llobregat, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego motwi – zgłoszenie nr 17 802 158*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 stycznia 2021 r. w sprawie R 289/2020-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dopuszczenie do rejestracji unijnego znaku towarowego nr 17 802 158 motwi dla objętych zgłoszeniem towarów z klasy 12 klasyfikacji nicejskiej;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty*Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.*

Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2021 r. – Yavorskaya / Rada i in.**(Sprawa T-405/14) ⁽¹⁾**

(2021/C 182/90)

*Język postępowania: francuski**Prezes pierwszej izby w składzie powiększonym zarządził wykreślenie sprawy.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 11 marca 2021 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Niderlandy) / EFSA**(Sprawa T-162/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 182/91)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-87/21***(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 110 z dnia 29 marca 2021 r.)**(2021/C 182/92)*

Strona 37, sprawa T-87/21, Condor Flugdienst / Komisja, otrzymuje brzmienie:

„Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Condor Flugdienst/Komisja**(Sprawa T-87/21)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Condor Flugdienst GmbH (Kelsterbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Israel, J. Lang i M. Negro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 25 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 57153 (2020/N) – Niemcy – COVID-19: Pomoc na rzecz Lufthansy ⁽¹⁾, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana naruszyła obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że pomoc na rzecz Lufthansy jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia.”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 397 z 20.11.2020, s. 2.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL